

Spm. nr. S 1073

Til undervisningsministeren af (2/2 99) af:

Susanne Clemensen (CD):

»Vil ministeren oplyse, hvad der skal til af ændringer i lovforslag nr. L 90 (forslag til lov om ændring af lov om erhvervsuddannelser, lov om erhvervsskoler og lov om de erhvervsgymnasiale uddannelser til højere handelseksamen og højere teknisk eksamen (fornyelse af de tekniske erhvervsuddannelser m.v.)), bekendtgørelser, cirkulærer og lignende for at imødekomme SALA's ønske i skrivelse af 27. januar 1999 om, at målrettede elever, der har en uddannelsesaftale ved uddannelsens start, kan gennemføre et 10 ugers grundforløb bestående af grundfag og uddannelsesspecifikke områdefag kombineret med, at de øvrige 10 ugers brede områdefag overflyttes til hovedforløbet i form af områdefag?«

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 31:

Forespørgsel til fødevarerministeren [om at fremme økologisk udvikling i landbruget].

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Kolstrup (EL).

(Forespørgslen anmeldt 4/2 99).

Anden næstformand (Henning Grove):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 18:

Forespørgsel til udenrigsministeren og justitsministeren:

»Vil regeringen redegøre for udviklingen i EU's retlige samarbejde samt for planerne om fuld dansk deltagelse heri?«

Af Jacob Buksti (S), Charlotte Antonsen (V), Lene Espersen (KF), Susanne Clemensen (CD) og Elisabeth Arnold (RV).

(Forespørgslen anmeldt 1/12 98. Fremme af forespørgslen vedtaget 4/12 98).

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg skal gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vil blive udsat til i morgen, torsdag den 11. februar 1999.

Begrundelse

Charlotte Antonsen (V):

Allerede nu kan vi se konturerne af, hvad der vil ske på det retlige samarbejdes område, straks efter at Amsterdamtraktaten er trådt i kraft, og det vil formentlig ske i løbet af et par måneder. Det tyske formandskab har været meget optaget af at prioritere området, der jo hidtil har været forsømt. Ligeledes har den svenske kommissær Gradin udarbejdet arbejdsprogram vedrørende hovedprioriteterne inden for de retlige og de indre anliggender.

Det danske forbehold har på den baggrund voksende betydning, fordi det i den kommende tid vil give os stærkt forøgede problemer med at fortsætte en ukompliceret dansk deltagelse i det, der er på trapperne såvel inden for flygtninge- og asylpolitik som den grænseoverskridende kriminalitetsbekæmpelse i EU.

Jeg håber, at udenrigsministeren og justitsministeren vil løfte sløret for, hvordan regeringen vil forholde sig til, hvad der er i vente for Danmark i de kommende år.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Regeringen hilser denne forespørgselsdebat velkommen. Den giver en udmærket lejlighed til at gøre status over det retlige samarbejde i EU. Den internationalisering, vi har oplevet i de sidste 20 år, har gjort verden og Europa mindre. Forretningsfolk opererer på tværs af grænserne,

unge uddanner sig internationalt, vi er rykket tættere på hinanden, vi er indbyrdes afhængige af hinanden, vi tænker globalt og indretter os uafhængigt af grænserne, og det er positivt.

Desværre har vi også set, at i takt med den globale internationalisering er den grænseoverskridende kriminalitet vokset. Bekæmpelse af den er en udfordring, som intet land kan magte alene, der er et stærkt behov for et tæt internationalt samarbejde om bekæmpelse af kriminalitet. Det var baggrunden for, at der med Maastrichttraktaten for første gang blev fastsat bestemmelser for et systematisk samarbejde mellem medlemsstaterne på dette område.

Samarbejdet blev indarbejdet som søjle 3 i Maastrichttraktaten og dermed underlagt den fælles institutionelle ramme, men fortsat baseret på et mellemstatsligt grundlag. Interessen for den del af EU-samarbejdet har i den mellemliggende tid været markant både hos befolkningen og hos politikerne. Retlige og indre anliggender var og er tæt forbundet med Unionens indre sikkerhed og borgernes tryghed.

Under diskussionen om udformningen af Amsterdamtraktaten gav mange lande udtryk for, at Maastrichttraktatens nye afsnit om retlige og indre anliggender ikke fungerede tilstrækkelig godt. De fandt, at det var nødvendigt med en effektivisering og intensivering af samarbejdet på dette område. Der var grund til at sætte yderligere ind mod misbrug af den fri bevægelighed, øget grænseoverskridende kriminalitet og illegal indvandring. Den internationale kriminalitet stopper ikke sin fremfærd, blot fordi en politibetjent ved stikprøvekontrol beder om at se den rejsendes pas.

Også den forestående udvidelse med de central- og østeuropæiske lande og Cypren vil efter manges opfattelse øge behovet for en fælles asyl-, indvandrings- og grænsepolitik i EU.

Under forhandlingerne om Amsterdamtraktaten mente langt de fleste medlemslande, at effektiviseringen af dette samarbejde bedst kunne ske ved, at disse områder blev overflyttet fra det mellemstatslige til det overstatslige samarbejde, det vil sige teknisk fra søjle 3 til søjle 1.

Som bekendt vil vi fra dansk side også gerne have et mere effektivt samarbejde, men vi mente, at det kunne ske, selv om samarbejdet forblev mellemstatsligt i søjle 3.

Resultatet blev Amsterdamtraktaten, som vi kender den, og den dertil knyttede protokol om Danmarks stilling.

Ønsket om et øget samarbejde vedrørende retlige og indre anliggender har ikke kun gjort sig gældende mellem Danmark og de øvrige EU-medlemsstater, men også i forhold til vore nordiske nabolande Norge og Island. EU har netop færdigforhandlet en aftale vedrørende disse to landes tilknytning til Schengensamarbejdet. Danmark har i den sammenhæng haft en vigtig rolle som brobygger og været medvirkende til, arbejdet for, at Norge og Island har fået en tilfredsstillende aftale. Det har været afgørende fra vores side.

Tyskland, der overtog formandskabet 1. januar, har i sit arbejdsprogram fremhævet samarbejdet om retlige og indre anliggender som en klar prioritet. Der synes ikke at være tvivl om, at det tyske formandskab vil gøre sit for at skabe fremdrift og udvikling i det retlige samarbejde både i forhold til de samarbejdsområder, der bliver i søjle 3, og de områder, som overflyttes til søjle 1, når Amsterdamtraktaten træder i kraft.

Ved præsentationen af det tyske formandskabsprogram for Europa-Parlamentet fremhævede den tyske udenrigsminister, Joschka Fischer, at formandskabet vil gøre en væsentlig indsats for, at Unionen skridt for skridt nærmer sig målsætningen om at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed for alle. Justitsministeren vil komme nærmere ind på dette.

At EU-samarbejdet om retlige og indre anliggender har stor betydning, illustreres tydeligt ved, at emnerne har været og fortsat vil være på stats- og regeringschefernes bord. Det er eksempelvis besluttet at afholde et særligt møde om retlige og indre anliggender i Det Europæiske Råd. Det vil finde sted den 15 og 16. oktober i år i Tampere i Finland.

På nuværende tidspunkt er de emner, som stats- og regeringscheferne skal drøfte, naturligvis endnu ikke lagt fast, men det synes allerede klart, at Det Europæiske Råd vil drøfte retningslinjer for det videre arbejde med den handlingsplan om skabelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der blev godkendt på Det Europæiske Råds møde i Wien. Endvidere må det forventes, at der op til mødet i Det Europæiske Råd fremlægges en strategi for en fælles asyl- og indvandringspolitik.

Jeg forventer, at mødet på stats- og regeringschefniveau vil bidrage til at give samarbejdet om retlige og indre anliggender på grund-

lag af de nye bestemmelser i Amsterdamtraktaten et mærkbart skub fremad.

Den store begivenhed i de kommende måneder inden for det nuværende samarbejde om retlige og indre anliggender er Amsterdamtraktatens ikrafttræden. Det forventes at ske i dette halvår under det tyske formandskab.

Når Amsterdamtraktaten træder i kraft, vil der som nævnt ske nogle ændringer: Dele af samarbejdet overflyttes fra det mellemstatslige samarbejde i søjle 3 til det overstatslige samarbejde i søjle 1, og Schengenreglerne indarbejdes i EU-samarbejdet.

Som bekendt har Danmark som følge af vores forbehold en særlig stilling i relation til det overstatslige samarbejde om retlige og indre anliggender i søjle 1. Det fremgår af den særlige protokol om Danmarks stilling, som er en integreret del af Amsterdamtraktaten.

I forespørgslen er der spurgt til Danmarks fremtidige deltagelse i det retlige samarbejde.

Fremover deltager vi fuldt ud i det samarbejde, der efter Amsterdamtraktaten forbliver mellemstatsligt. Danmark vil derimod ikke deltage i vedtagelser på overstatsligt grundlag inden for det nye samarbejde om retlige og indre anliggender i søjle 1. Men Danmark sidder med ved forhandlingsbordet og kan give sin mening til kende.

Danmark har en interesse i aktivt at deltage i løsningen af de grænseoverskridende problemer, der vedrører retlige og indre anliggender, f.eks. den grænseoverskridende kriminalitet. Det er et onde, vi ikke kan bekæmpe alene.

Vi kan forvente, at der i de kommende år vil ske en øget koncentration om og intensivering af samarbejdet på disse områder. Det ekstraordinære Europæiske Råd om retlige og indre anliggender vidner om det.

Fra dansk side ønsker vi ikke at hindre og kan vi ikke hindre de øvrige lande i at gå videre på de områder, hvor Danmark ikke er med.

Og endelig som nævnt så mange gange før: Det danske forbehold kan kun ændres af den danske befolkning ved en folkeafstemning.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Hovedformålet med EU-samarbejdet om retlige og indre anliggender er at skabe grundlaget for et Europa, hvor der er frihed, tryghed og retfærdighed. Derfor er EU-landenes samarbejde om asyl- og indvandringspolitik, kriminalitetsbekæmpelse og civilret ikke bare et vigtigt element i Den Europæiske Union, men i høj grad

det fundament, hvorpå det øvrige samarbejde bygger.

Og ikke mindst i lyset af den forestående udvidelse af EU med landene i Øst- og Centraluropa har samarbejdet om retlige og indre anliggender særlig betydning og aktualitet.

Vi er allerede nået langt i dette helt nødvendige samarbejde, men der er fortsat meget, der skal gøres.

Et af de områder, hvor der er behov for en fælles indsats for at løse fælles udfordringer, er asyl- og indvandringsområdet.

Ønsket om en fælles indsats mellem EU-landene har indtil nu bl.a. fundet udtryk i vedtagelsen af Dublinkonventionen. Konventionen fastlægger ansvaret for, hvilket EU-land der skal behandle en asylansøgning indgivet inden for EU, og sikrer, at en asylansøgning som udgangspunkt behandles af ét og kun ét EU-land.

Ud over Dublinkonventionen er der truffet en række væsentlige fælles beslutninger på såvel asyl- som visumområdet. Fælles for beslutningerne på asylområdet er, at der her er fastlagt en række vigtige principper for bl.a. asylsagsbehandling og håndtering af flygtningespørgsmålet i Europa.

Yderligere initiativer er undervejs, og arbejdet vil blive fortsat med uformindsket styrke efter Amsterdamtraktatens ikrafttræden, hvor samarbejdet vil foregå på fællesskabsretligt grundlag.

Blandt de kommende initiativer kan jeg nævne etableringen af et EU-fingeraftrykssystem for asylansøgere og illegale indvandrere, det såkaldte Eurodac-system. Fingeraftrykssystemet skal give landene mulighed for at konstatere, om en asylansøger eller illegal indvandrer tidligere har søgt asyl eller har haft illegalt ophold i et andet EU-land.

Herudover står imidlertid beskyttelse, byrdefordeling, fælles visumpolitik og indbyrdes tilnærmelse af asylprocedurer og modtagelsesvilkår højt på dagsordenen.

Den grænseoverskridende og ofte organiserede kriminalitet udgør en trussel mod det samfund, vi kender og ønsker at bevare. Netop fordi der er tale om grænseoverskridende kriminalitet, er en fælles indsats ikke alene på sin plads, men ganske enkelt nødvendig og påkrævet.

Det mest markante udtryk for ønsket om et udbygget samarbejde på det politimæssige område var undertegnelsen af Europolkonventionen i 1995. Konventionen trådte i kraft sidste år,

men Europol vil først for alvor kunne påbegynde sine aktiviteter, når de nødvendige gennemførelsesbestemmelser er bragt på plads. Det vil forhåbentlig kunne ske i løbet af foråret.

Europol vil navnlig få til opgave at lette den politimæssige efterforskning i de enkelte lande ved at danne rammen for en hurtig udveksling af oplysninger mellem politimyndighederne. Derudover vil Europol kunne foretage overordnede analyser af kriminalitetsudviklingen til gavn for det nationale politi.

Det er naturligvis af afgørende betydning, at politimyndighederne i de enkelte lande kan samarbejde om efterforskning af strafbare forhold. Lige så vigtigt er det imidlertid, at der mellem anklagemyndighederne etableres et effektivt og velfungerende samarbejde om retsforfølgning. Et sådant samarbejde har vi forsøgt at skabe rammerne for ved i 1998 at oprette det fælleseuropæiske retlige netværk bestående af repræsentanter for anklagemyndighederne i de enkelte EU-lande.

Et andet eksempel på de initiativer, vi inden for EU har taget for at styrke kriminalitetsbekæmpelsen, er vedtagelsen i september måned 1996 af en udleveringskonvention. Formålet med denne konvention er, at kriminelle ikke skal have mulighed for at unddrage sig retsforfølgning ved efter forbrydelsen at søge tilflugt i et andet EU-land.

Svig, korruption og bestikkelse udgør et stadig større problem og berører såvel borgere som samfundsinstitutioner. Det ønsker vi at gøre noget ved, og det har vi faktisk allerede gjort i EU med vedtagelsen af svigkonventionen i 1995 og de senere tillægsprotokoller.

Men også på andre kriminalitetsområder, der indeholder grænseoverskridende elementer, har vi taget initiativer for at styrke kriminalitetsbekæmpelsen. Jeg tænker her dels på vedtagelsen i 1997 af en fælles aktion mod handel med kvinder samt seksuel udnyttelse af børn, dels på vedtagelsen i 1998 af en fælles aktion om bekæmpelse af børnepornografi på Internettet.

Vedtagelsen i 1997 af en fælles aktion på narkotikaområdet mod nye syntetiske stoffer samt en omfattende handlingsplan med henblik på bekæmpelse af organiseret kriminalitet var ligeledes vigtige skridt i den øgede indsats mod grænseoverskridende kriminalitet.

Der er behov for, at vi løbende følger kriminalitetsudviklingen og tager nye initiativer, når vi kan konstatere grænseoverskridende problemer, hvor en fælles indsats er nødvendig.

Det seneste skridt i den retning er det danske forslag til en styrket indsats mellem EU-landene om bekæmpelse af alvorlig miljøkriminalitet.

Prioriteterne for EU-samarbejdet om kriminalitetsbekæmpelse i tiden efter Amsterdamtraktatens ikrafttræden er fastlagt i en handlingsplan, som blev godkendt af Det Europæiske Råd i december måned sidste år.

En af de vigtigste prioriteter allerede nu er færdiggørelsen af en konvention om gensidig bistand i straffesager. Som det er i dag, går der alt for lang tid, hvis vi i forbindelse med en straffesag i Danmark har behov for at få foretaget afhøringer eller fremskaffet bevis i udlandet. Procedurene er for langsommelige og reglerne forældede, og sigtet med konventionen er at effektivisere og modernisere den gensidige bistand i straffesager.

Et andet vigtigt område vil være Europol's virke og en yderligere styrkelse og udbygning af Europol's arbejdsområde. Forhåbentlig vil Europol i løbet af kort tid kunne påbegynde sine aktiviteter, og i lyset af erfaringerne med Europol er det oplagt, at vi overvejer mulighederne for at udvide Europol's arbejdsfelt.

I Amsterdamtraktaten er det forudsat, at Europol skal kunne lette og støtte forberedelserne og fremme samordningen og gennemførelsen af efterforskninger mellem EU-landene. Europol er således tiltænkt en vis koordinerende rolle og vil i kraft af en støttefunktion kunne yde vigtig bistand til det nationale politi.

Endnu et væsentligt område, som er fremhævet i handlingsplanen for tiden efter Amsterdamtraktatens ikrafttræden, og som vi fra dansk side har lagt megen vægt på, er den gensidige anerkendelse af fuldbyrdelse af straffedomme. Målet må være effektive regler, der gør det muligt, at en straffedom afsagt i ét land kan fuldbyrdes i et andet land.

Det må forventes, at der i de kommende år vil blive sat fokus på mulighederne for at styrke det operative samarbejde mellem EU-landene om kriminalitetsbekæmpelse. Det er trods alt de konkrete resultater og ikke antallet af vedtagelser i Rådet, der tæller.

Samarbejdet om udviklingen af efterforskningsmetoder og koordinerede politiaktioner, der iværksættes samtidig af flere lande, vil være et område, vi skal se nærmere på.

Det kriminalitetsbekæmpende samarbejde bør også udvikles og forbedres ved, at vi i højere grad inddrager de kriminalitetsforebyggen-

de aspekter, f.eks. ved løbende at drøfte og udveksle erfaringer om det præventive arbejde.

Herudover bør vi naturligvis fortsat tage fat på de områder, hvor der er grænseoverskridende problemer, og hvor en fælles indsats er påkrævet. Jeg tænker her bl.a. på hightech-kriminalitet og de særlige problemer, der knytter sig til dette område.

Vi skal løbende påse, at de strafferetlige regler i EU-landene ikke er uforenelige og derved skaber problemer for samarbejdet over grænserne. Derfor skal vi også samarbejde på det lovgivningsmæssige område og tage initiativer i fællesskab, hvis det er nødvendigt for at løse konkrete problemer.

På det civile retlige område går bestræbelserne først og fremmest ud på at gøre livet lettere for den enkelte borger og at sikre retsbeskyttelsen i hele Den Europæiske Union.

Som led i det civile retlige samarbejde er det lykkedes at udarbejde konventioner om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme i kommercielle sager og om lovvalg i kontraktforhold.

Det er vigtige instrumenter, som daglig anvendes ved de danske domstole, og konventionerne er siden blevet suppleret med yderligere regelsæt for anerkendelse og fuldbyrdelse af domme i ægteskabsager samt om forkyndelse.

Når Amsterdamtraktaten træder i kraft, vil det civile retlige samarbejde foregå på fællesskabsretligt grundlag.

Blandt prioriteterne for det fremtidige samarbejde er der grund til særligt at fremhæve udarbejdelsen af instrumenter om lovvalg i sager uden for kontrakt – det vil typisk sige erstatningssager – og om anerkendelse af fuldbyrdelse af domme i sager vedrørende arv og ægtefællers formueforhold.

I den særlige protokol om Danmarks stilling, der udgør en integreret del af selve Amsterdamtraktaten, er det sikret, at Danmark ikke bliver forpligtet på fællesskabsretligt grundlag i forhold til det fremtidige samarbejde om retlige og indre anliggender. Ordningen er i øvrigt den, at vi deltager i Rådets møder vedrørende retlige og indre anliggender på de områder, der fortsat ligger i søjle 3. Vi har samme stilling som de øvrige lande; samarbejdet foregår på mellemstatsligt grundlag. På de områder, der ved Amsterdamtraktaten er overført fra søjle 3 til søjle 1, har vi en særstilling, idet vi her som nævnt ikke kan blive forpligtet på fællesskabsretligt grundlag.

Det er den ordening, vi har ønsket, og det er den ordening, vi bliver forpligtet på. Sådan er det for Danmarks vedkommende.

Det ville være forkert, hvis jeg her i dag påstod, at den ordening er uden problemer. Vi vil meget vel i fremtiden kunne møde ganske komplicerede politiske og juridiske spørgsmål, og disse spørgsmål må vi så forsøge at løse efterhånden, som de opstår.

Det er ikke bare en opgave for regeringen, men i høj grad en opgave, som også skal løses af regering og Folketing i et tæt samarbejde. Ingen er i dag i stand til at forudse, hvilke alvorlige problemer vi vil komme ud for, men jeg er sikker på, at vi ved fælles hjælp kan sikre, at Danmarks stilling også kan opretholdes, og at vi kan løse de konkrete problemer, som vil opstå, i et gensidigt samarbejde.

Forhandling

Charlotte Antonsen (V):

Tak for de to indlæg. Det er sjældent at opleve det, men i dag synes jeg faktisk, at man må sige, at udenrigsministeren var den mest progressive.

Det, som vi lige har hørt justitsministeren sige, at der med Amsterdamtraktaten blot er tale om en videreførelse af det allerede eksisterende samarbejde, er i hvert fald ikke Venstres opfattelse. Vi mener faktisk, at Amsterdamtraktaten både vil og bør føre til en øget effektivitet på det her område, så vi får flere beslutninger. Vi mener, at de emner, der er tale om inden for det retlige samarbejde, nemlig politisamarbejde for at forhindre international kriminalitet og samarbejde om flygtninge- og asylpolitik, er så vigtige grænseoverskridende samarbejdsområder, at det faktisk vil være godt både for EU og for Danmark, at der skete noget mere på de områder.

Det imødeser vi, når Amsterdamtraktaten træder i kraft, og vi er tilfredse med, at EU's muligheder for at gøre en effektiv indsats på den måde bliver forbedret.

Blandt andet i dagens aviser kan vi jo se, at der er et stort behov for en øget indsats på dette område. Ved retten i Frederikshavn oprulles i disse dage en af de største danske smuglersager, som tilsyneladende omfatter syv mio. cigaretter. Det fremgår bl.a. af Politiken, at smugleriet er foregået i samarbejde med kriminelle bander her i landet og i Østeuropa. Og der er

tale om et stærkt stigende problem, idet der i de senere år er blevet beslaglagt næsten ti gange så mange cigaretter, altså smuglercigaretter, som i de foregående år.

Det er blot et eksempel. Der er masser af andre eksempler på, at der er tale om et stigende problem, ikke mindst i de østeuropæiske lande, fordi de jo efter kommunismens fald oplevede et magtvakuum, som til dels er blevet udfyldt af mafiaen. Og mafiaen har det altså med at være mere effektive i deres grænseoverskridende samarbejde, end politiet endnu er. Og det er jo det, der er problemet, og det er derfor, at vi har behov for en øget og mere effektiv indsats.

Forbryderne i dag er bedre til at samarbejde end politiet, og jeg håber da, at regeringen er enig med Venstre i, at det er noget, vi skal gøre op med. Det gælder da om at skaffe de samme instrumenter til politiet og andre lovlige borgere, så vi kan dæmme op for den øgede kriminalitet.

Når man får i hvert fald dele af samarbejdet ind i den egentlige fællesskabssøjle – der er jo så tale om områderne vedrørende indvandring, asyl, passage af de ydre grænser og så også dele af det retlige samarbejde, bl.a. en del af Schengensamarbejdet – og overfører det fra at være mellemstatslig og putter det ind i det egentlige EU-samarbejde, sker der også det, at der kommer en større åbenhed om beslutningerne og en større demokratisering.

Det synes vi faktisk også er en god idé. Det er fornuftigt, at den type sager besluttet af demokratiske fora, at Europa-Parlamentet får indflydelse, og at vi også her i Folketinget får øget indflydelse, bl.a. via Europaudvalget.

Så det er en ikke uvæsentlig dimension af og konsekvens af Amsterdamtraktaten, at der faktisk sker denne demokratisering og dermed større åbenhed, større demokrati.

Vi er alle i Danmark optaget af Østudvidelsen, og af at den skal på skinner hurtigst muligt. Her er det igen en væsentlig forudsætning for en række andre lande, at det retlige samarbejde, politisamarbejdet kommer på plads, inden man udvider for ansøgerlandene. Det er igen noget, der er vigtigt. Det er også noget, vi forsømmer her i debatten.

Det er klart, at når man flytter EU's ydre grænse til fattigere områder, mere ustabile egne, ved at man tager 10-11 nye ansøgerlande med, må vi være mere effektive til at beskytte vores ydre grænse, altså til at lave en krimina-

litetsbekæmpelse, ikke alene når vi taler om illegal indvandring, men også om indførsel af tyverivarer. Og da udvidelsen ligger os så meget på sinde, er det da i dansk interesse at kunne deltage fuldt ud i det retlige samarbejde.

Jeg vil godt slutte af med at sige, at for Venstre er der ikke nogen grund til at skjule, at vi helst vil af med forbeholdet på det retlige område. Vi mener, det vil være en stor fordel for Danmark fuldt ud at være med. Vi imødeser i stigende omfang problemer, når Amsterdamtraktaten træder i kraft, fordi vi skal have denne her særlige danske konstruktion, der gør, at vi ikke kan være rigtigt med, men kun kan få lov at tilslutte os det, de andre er blevet enige om.

Vi mener, det er en dårlig idé i forhold til udvidelsen, men det er selvfølgelig først og fremmest en dårlig idé for os selv, at vi ikke fremover vil have indflydelse på et så væsentligt område.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu har vi jo igennem mange debatter hørt, at det skulle være et problem, at unionsmodstanderne ikke har kunnet enes om et alternativ til det, unionstilhængerne var enige om. Det er sådan noget, der er gået igen fra den ene forespørgselsdebat til den anden.

Forløbet frem til i dag og det faktum, at ordføreren for forespørgerne ikke fremsætter et forslag til vedtagelse, kunne jo tyde på, at det nu er det modsatte, der om ikke andet også gør sig gældende: at unionstilhængerne ikke har kunnet finde sammen om noget. Det kan man jo selvfølgelig også godt forstå, når man hører fru Charlotte Antonsens tale.

Det, der er mit spørgsmål til fru Charlotte Antonsen, og det, jeg gerne vil høre om Venstres ordfører kan forklare, er: Når Venstres ordfører gør noget ud af, at man nu også i forbindelse med udvidelsen flytter grænsekontrollen fra grænserne mellem EU-landene til EU's ydre grænse, og når Venstres ordfører betoner, at det er vigtigt, at de håndhæves, og at de grænser er gode, så man kan kontrollere, hvem der kommer ind, hvorfor er det så, at Venstre i den grad i flere år har sagt, at det er fuldstændig håbløst at have en grænsekontrol eksempelvis mellem Danmark og Tyskland? For Venstre har jo sagt, at det er fuldstændig håbløst at kontrollere, hvem der kommer ind, de, der vil ind, kommer ind alligevel.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Fru Charlotte Antonsen konstaterer i sit indlæg, at efter at Amsterdamtraktaten er blevet tiltrådt, og når den bliver ratificeret endeligt og endelig går i gang, vil det give problemer for det danske forbehold, fordi man nu opløfter det civilretlige til et fællesretligt anliggende.

Det giver mig anledning til at kommentere nogle af de ting, der er blevet sagt undervejs i debatten op til afstemningen om Amsterdamtraktaten bl.a. fra Venstres side, nemlig at det ikke ville give problemer i forhold til forbeholdet. Jeg er altså nødt til også at spørge justitsministeren, om han stadig væk vil fastholde de udlægninger, vi fik af Amsterdamtraktaten, da vi op til afstemningen havde debatten, nemlig at det ikke ville give problemer i forhold til forbeholdet, når han samtidig i sin tale konstaterer, at det vil komme under pres, fordi man opløfter det civilretlige til et fællesretligt anliggende.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil egentlig godt spørge fru Charlotte Antonsen om, hvad forespørgernes hensigt med den her forespørgsel dybest set er. Det kan jo være, at man simpelt hen ønsker at få ministrenes redegørelse for, hvordan situationen er, så vi kan få en debat. Det vil jeg sige er et udmærket og seriøst motiv, hvis det er det, der er hensigten. Men der kunne jo også ligge en politisk hensigt bag ved den. Det er jo en forespørgsel, der er rejst af de unionstilhængerpartier, som går ind for et stærkt og handlekraftigt EU.

Derfor vil jeg da godt spørge, om de udtalelser, som ordføreren for forespørgerne kom med, som gik ud på, at man helst er fri for den danske undtagelse, er dækkende for kredsen af forespørgere.

Jeg lagde jo mærke til, at der ikke var noget forslag til vedtagelse i enden på ordførertalen. Det kan der jo ligge forskellige overvejelser bag, men jeg synes da, det kunne være interessant at høre, om der er en sådan fælles hensigt.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Thulesen Dahl spørger om grænsekontrol ved EU's ydre grænser. Venstre går ind for en grænsekontrol ved EU's ydre grænser, men vi tror meget mere på, at man bekæmper krimina-

litet ved at lave et egentligt politimæssigt samarbejde, der er effektivt.

Vi tror på, at man i meget højere grad optrevler mafia- og rockerkriminalitet ved at forsøge at følge pengene, end ved at man skal rende rundt på alle mulige grænser, om det så er den danske grænse, grænsen mellem Sverige og Norge, eller hvilken grænse vi end taler om. Det er den del af kriminalitetsbekæmpelsen, vi tror mest på. Der skal selvfølgelig også være en smule kontrol ved de ydre grænser, men vi tror ikke på, at man fanger de store fisk ved at stå og holde sig skjult ved en grænse.

Det med at forsøge at lukke landene af var noget, man prøvede i det gamle Østeuropa. Det skal være så massivt, hvis det skal have nogen betydning, og det mener vi ikke at frie nationer er tjent med. Vi ønsker den frihed, som det er ikke at have grænser.

Til fru Pernille Frahm: Venstre har aldrig skjult, at der var problemer ved forbeholdene, og det, der er situationen, når vi går ind i Amsterdam, er jo, at forbeholdene pludselig får en effekt i nutiden. Da vi lavede forbeholdene, var det forbehold i forhold til fremtiden. Når vi træder ind i Amsterdam, vil vi få en stigende grad af helt konkrete problemer, hvor vi skal rende og vedtage noget, de andre har vedtaget først.

Vi har altså aldrig lagt skjul på, at der er problemer på det her område. Det mener jeg heller ikke regeringen har. Det var også det, vi hørte i talerne i dag trods alt: at det ikke er så let. Men det kan da godt lade sig gøre.

Til sidst til hr. Keld Albrechtsen: Venstres hensigt har først og fremmest været at få debatten. Vi synes, det er rigtigt, at man i øjeblikket prioriterer eurodebatten, og det har tilsyneladende haft en god effekt i befolkningen, for den støtter jo i stigende grad Venstres synspunkt på det område, men vi ønsker ikke at glemme de to andre forbehold, for de to andre forbehold er også aktuelle, fordi de i stigende grad giver Danmark problemer.

Det er baggrunden for debatten. Vi havde ikke i dag til hensigt fra Venstres side at foreslå en dato for afskaffelse af forbeholdene, hvis det er det, man tror vi er blevet enige med regeringen om. Det er vi ikke. Men vi tror på, at vi skal have en løbende debat om de her emner for at undgå én gang til at skulle tage danskerne på sengen og pludselig komme med en folkeafstemning eller et ønske om det.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det har altid undret mig, at når tilhængerne af Unionen og tilhængerne af at ophæve grænsekontrollen skal argumentere for, at grænsekontrollen skal væk, så bliver der argumenteret med, at man ønsker, at politiet i de forskellige lande skal samarbejde meget bedre.

Det hænger jo ikke rigtig sammen. Med hvilken begrundelse skal grænsekontrollen afskaffes, for at politiet kan samarbejde? De to ting hænger ikke sammen. Politiet samarbejder allerede og har gjort det igennem adskillige år, ja, i årtier har politiet internationalt samarbejdet om bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet. Det er det ene, jeg vil spørge om.

Det andet er: Venstre står her og siger, at man ønsker den frihed, der følger af, at grænsekontrollen forsvinder. Hvad er det for en frihed? Hvad er det for en frihed helt konkret, man opnår ved at fjerne grænsekontrollen på grænsen? Det, man gør, er at flytte grænsekontrollen tilbage til, at det så skal være baglandspatruljer, der skal foretage den, og at man skal have meget sværere ved fra politiets side at opklare kriminalitet, fordi man kun kan gøre det lyssky; man må ikke længere gøre det på grænsen.

Hvad er det for en frihed, som man helt konkret ønsker at opnå?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tror Venstre, det bliver nemmere eller sværere at lave grænseoverskridende kriminalitet, hvis man fjerner grænsekontrollen? Det spørgsmål er meget enkelt og må også kunne besvares enkelt.

Det andet, jeg vil spørge fru Charlotte Antonsen om, er: Når Venstre nu ønsker det danske forbehold på det her område ophævet – man har måske ikke sat en dato på, men arbejder for en ophævelse – så ved Venstre selvfølgelig godt, at det kun kan ske ved en folkeafstemning; det går jeg også ud fra at Venstre respekterer. Så er spørgsmålet: Vil Venstre ved sådan en folkeafstemning da kun have en folkeafstemning om det, der kan give mere Union, altså om at ophæve forbeholdet, eller vil Venstre også tillade, at der indgår et spørgsmål som f.eks. Danmarks fortsatte tilknytning til Schengensamarbejdet?

For en anden konsekvens, befolkningen kunne tage, er jo, at vi i stedet for at ophæve for-

beholdet tværtimod ønsker at fastholde forbeholdet, beskytte forbeholdet, bl.a. ved at træde ud af Schengenafalen. Vil Venstre acceptere, at et sådant spørgsmål også kom til besvarelse hos vælgerne, så det er vælgerne, der sætter dagsordenen for, hvor langt vi skal gå ind i det retlige samarbejde?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Tom Behnke: Grænsekontrollen skal væk, fordi vi er frie folk, der vil kunne færdes frit i EU. Jeg mener ikke, at frie nationer har behov for på den måde at lukke mennesker inde. At det så i praksis har været sådan, og at det har været meget let at overskride den danske grænse uden at blive kontrolleret, ja, det jo så en anden historie.

Men jeg tror faktisk ikke på, at man fanger flere eller færre kriminelle, fordi man har en kontrol lige nede på grænsen, der står og kigger på et udsnit af borgerne. Det, der jo fortsat er en mulighed, er, at man kontrollerer i oplandet, og især, kan man sige, hvis man har mistanke om, at der er noget kriminelt undervejs.

Det var kommunistlandene, der tidligere havde de her stærke kontroller, og det ønsker vi altså ikke fra Venstres side. Vi er et liberalt parti.

Hr. Thulesen Dahl spørger – og det kan jeg meget let svare på – om det er lettere at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet, når man har en grænse, og det mener jeg ikke det er. Jeg mener ikke, det spiller nogen rolle – altså om man har en kontrol, der foregår lige på grænsen. Det, jeg tror på, er, at når vi, samtidig med at vi fjerner grænsekontrollen, forøger indsatsen for en fælles kriminalitetsbekæmpelse, så forbedrer vi mulighederne for, at vores politi kan samarbejde bedre end det, man har kunnet i årtier, som der bliver sagt. Så tror jeg på, at det samlede billede bliver, at vi får fanget flere af de grænseoverskridende kriminelle; det er det, der er min hensigt.

Det er i øvrigt også det, der undrer mig stærkt ved de to fremskridtspartiets holdning i denne sag. Man taler jo normalt om, både i Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, at man ønsker lov og orden, osv. Men man ønsker åbenbart ikke lov og orden, når vi taler om virkelig alvorlig kriminalitet, hvor det hele bunder i et samarbejde over grænserne. Det forstår jeg ikke. Det er fremskridtspartierne, der har et forklaringsproblem.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nej – vel har Fremskridtspartiet ikke noget problem. Fremskridtspartiet er stærk tilhænger af, at vi samarbejder om bekæmpelse af den grænseoverskridende kriminalitet. Vi fastholder bare, at det ikke forudsætter, at man fjerner grænsekontrollen, tværtimod.

Så siger fru Charlotte Antonsen, at man ønsker ikke, at borgeren er spærret inde i landene. Hvad er det for borgere, der med det nuværende system ikke kan rejse frit over grænserne? Ja, svaret er: Det er de kriminelle, og det er de uønskede, og det er åbenbart dem, man ønsker der skal have lov til at rejse frit hen over grænserne. For alle vi andre kan jo gøre det. Alle andre almindelige borgere kan rejse helt frit rundt i Europa uden problemer. Så den frihed, man yderligere ønsker, er altså, at de kriminelle skal kunne rejse frit over grænsen, at de uønskede skal kunne rejse frit over grænsen. Det er det, fru Charlotte Antonsen står her og argumenterer for.

Og så argumentet om Østlandene. Hvad er det dog for noget at stå og sige her fra Folketingets talerstol? Der er ingen, der har argumenteret for, at man ønsker den meget skræmmende, barske kontrol, man havde ved Østlandenes grænser. Det, man ønsker, er at bevare den danske kontrol i sin nuværende form.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må tage hatten af for fru Charlotte Antonsons bekendelse til de åbne grænser, hvor personer kan passere frit hen over grænserne. Det er åbenbart liberal politik, det er også socialistisk, så det er fint nok.

Men så må man jo stille det spørgsmål, jeg gerne vil stille Venstres ordfører: Hvad stiller man så op fra Venstres side med de nye mure, der rejses i Østeuropa som følge af Amsterdamtraktaten, som følge af udviklingen med forhandling om optagelse af nogle af de øst-europæiske lande, men ikke andre?

Hvis nu f.eks. Litauen ikke bliver optaget i EU, ja, så bliver der en mur mellem Polen og Litauen, måske endda også mellem Litauen og Letland, hvis Letland bliver optaget. Vil Venstre så acceptere, at der bliver sådanne nye mure ned gennem Europa? For det er jo konsekvensen af det, man fik vedtaget med Amsterdamtraktaten.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, man tager sig altså til hovedet, når man hører fru Charlotte Antonsen her i dag. Sagen er, at normalt er det jo desværre en velbevaret hemmelighed, hvad der siges her fra Folketingets talerstol, men i dag må vi da i sandhed håbe, at folk uden for det her hus hører, hvad Venstres ordfører står her og forsøger at forklare.

På spørgsmålet, om det gør det nemmere eller sværere for den kriminelle at udøve grænseoverskridende kriminalitet med eller uden en grænsekontrol, svarer fru Charlotte Antonsen søreme, at det ikke gør nogen forskel. Altså, fru Charlotte Antonsen taler jo imod bedre vidende hos alle de mennesker, der arbejder med det her i praksis, der arbejder med det i dagligdagen, dem, der ved, hvor skoen trykker. Alligevel tillader fru Charlotte Antonsen sig at stille sig herop med sin lomme filosofi. Jeg synes, det er utroligt, at fru Charlotte Antonsen tror, at hun kan slippe af sted med det.

Det andet spørgsmål, jeg stillede, som jeg så ikke fik svar på, men jeg vil forsøge igen, det var: Hvis Venstre vil fremsætte det forslag på et tidspunkt, at vi skal have en folkeafstemning om at ophæve det retlige forbehold, vil Venstre så kun have en folkeafstemning om det, der går ind for det, Venstre ønsker, nemlig at afskaffe forbeholdet, eller vil Venstre tillade, at der i sådan en folkeafstemning også indgår et forslag om at træde ud af Schengenaftalen og dermed opretholde det danske forbehold i praksis?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Venstre får jo det hele til at lyde, som om det sådan er et praktisk projekt. Hvorfor ikke spytte ud? Det er et ideologisk projekt. Det er et klart ideologisk projekt, og det her er et led i opbygningen af en fælles europæisk stat.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om Venstres behov for frihed og den slags også vil strække sig så langt, at man vil støtte, at det her Folketing får noget mere indblik i, hvordan det retlige samarbejde kommer til at udforme sig.

En af de opgaver, der bliver nu, som bliver vigtig for det her Folketing, bliver jo netop at følge grundigt med i, hvordan de retlige ting kommer til at udforme sig i praksis. Derfor har jeg på SF's vegne besluttet mig til at fremsætte følgende forslag til vedtagelse, og jeg vil gerne høre, om fru Charlotte Antonsen kan støtte det:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at samarbejdet vedrørende retlige og indre anliggender for Danmarks vedkommende fortsat skal foregå på et mellemstatsligt grundlag, og for at sikre dette samarbejde opfordrer Folketinget regeringen til

- at arbejde for størst mulig åbenhed om de beslutninger, der træffes,
- at arbejde for størst mulig offentlig indsigt i det regelgrundlag, samarbejdet hviler på,
- at arbejde for at sikre en bredere inddragelse af organisationer og enkeltpersoner som en del af det beslutningsgrundlag, der skal stå til rådighed for Folketinget.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 31).

Så kan vi begynde at snakke om frihed!

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandling.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg er ikke enig med fru Pernille Frahm i, at vi fortsat skal have det her på det mellemstatslige område. Jeg mener, at det, der må være hensigten på lidt længere sigt, er, at Danmark bliver fuldgældigt medlem igen også på det her område.

Men bortset fra det er jeg enig med SF i, at i mellemtiden er det da udmærket at have størst mulig åbenhed og offentlig indsigt. Nu er det jo sådan, at vi lige er i gang med at revidere Europaudvalgets virkemåde, og i den forbindelse er vi faktisk blevet mere åbne, så jeg synes egentlig, vi har taget højde for de ting, der bliver sagt fra SF's side. Og det ville jo være dumt, hvis vi nu skulle starte en ny procedure, når vi lige er blevet enige om en beretning. Så jeg vil ikke stemme for SF's forslag, men det er vel næppe en overraskelse.

Der var en ting, jeg glemte at svare på før, som jeg godt vil svare på nu, det er til hr. Thulesen Dahl, og det er det her med en folkeafstemning. Altså Schengen har intet at gøre med det danske forbehold, Venstre mener, det er en god idé, at vi har tilsluttet os Schengenkonventionen, og vi ser intet som helst behov for at sætte Schengenkonventionen til folkeafstemning, så svaret er nej.

Og så vil jeg egentlig ikke svare de øvrige, for jeg har svaret i de to foregående runder på de samme spørgsmål, som er blevet stillet.

Per Kaalund (S):

Først vil jeg gerne takke både udenrigsministeren og justitsministeren for redegørelserne, dels en status og dels om forhold, der peger fremad.

Redegørelsen viser jo, at Danmark tager aktivt del i samarbejde og udvikling på det retlige EU-område. Det fremgår også af redegørelserne, at det retlige samarbejde, både det civile retlige og det politimæssige, prioriteres højt både i Rådet og i EU-Kommissionen. Det kommer tydeligst til udtryk i den handlingsplan, som Rådet og Kommissionen har udarbejdet for, som det hedder: hvorledes Amsterdamtraktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres.

Det er en kendt sag, som også udenrigsministeren udtrykker det, at verden er blevet mindre. Det er på mange måder positivt, at vi har fået en øget globalisering, der er en IT-udvikling, der er rimelig fri bevægelighed for personer og varer m.v. På mange måder opnår vi efterhånden et grænseløst Europa, men der er også, må man sige, desværre mange negative sider ved denne udvikling.

Vi ved, at kriminalitet og kriminelle ikke kender til grænser eller tager meget lidt hensyn til grænser, og at de også anvender den nye teknologi inden for dataområdet, telekommunikation, osv. Vi kender problemerne omkring narkosmugleri, menneskehandel og menneskesmugling, illegal våbenhandel, økonomisk kriminalitet, terrorisme, og der kunne nævnes flere endnu.

Bekæmpelse og forebyggelse af kriminalitet på det niveau kan de enkelte lande – og slet ikke et lille land som Danmark – ikke klare alene. Der skal samarbejdes mellem landenes politier og retsmyndigheder. Her er langt de bedste muligheder at anvende EU og EU's institutioner, herunder Europol.

Maastrichtaftalen fra 1992 gav muligheder for indsats på en lang række felter, men alligevel ønskede man i forbindelse med Amsterdamtraktaten, det viste drøftelserne, at effektivisere samarbejdet. Det rækker ikke med resolutioner og henstillinger, der skal på en række områder være bindende beslutninger, der forpligter medlemslandene.

Der foreligger nu en meget ambitiøs handlingsplan, som skal gennemføres inden for de nærmeste 5 år. Justitsministeren har i sin redegørelse berørt mange af områderne, og jeg skal blot understrege et par af dem.

Flygtninge- og indvandrerpolitikken må i langt højere grad styrkes, dels ved at flygtninge og indvandrere sikres en række minimumsrettigheder i alle EU-lande, og dels ved at EU-landene i fællesskab løser problemerne, herunder de økonomiske, bl.a. når der er tale om massetilstrømning af flygtninge, midlertidigt fordrevne, og det gælder også omkring integration, repatriering, tilbagesendelse.

Med hensyn til civile sager, herunder familieretlige, f.eks. dem, der unddrager sig samkvem ved at flytte eller flygte til et andet land, det skal der tages hånd om. Udlevering af personer til retsforfølgning eller straf skal også kunne lade sig gøre ved EU-regler, således at man får en hurtigere sagsbehandling.

Med hensyn til det strafferetlige skal det også sikres, at forbrydere ikke begynder at shoppe mellem landene for at begå deres forbrydelser dér, hvor straffen er mindst og de måske slipper billigst muligt og hurtigst muligt fra det.

Miljøkriminalitet er et område, hvor dansk initiativ har vist sig at være godt, og der kommer givet også gode ting ud af indsatsen på disse områder. Vi anser det for vigtigt, at vi får mange af disse regler på plads, inden de øst- og centraleuropæiske lande optages i EU. Der skal indføres mange regler, før det kan lade sig gøre på det retlige område.

Med hensyn til det danske forbehold er det vores opfattelse, at det skal respekteres. Vi vil præge arbejdet, men vi – det vil sige Folketinget – skal i hvert enkelt tilfælde, som de andre EU-lande måtte blive enige om, derefter tage stilling til, om vi vil tilslutte os.

Politisk og juridisk bliver det naturligvis problematisk og til dels tidkrævende, men vi er overbevist om, at Danmark vil tilslutte sig om ikke alle de nye regler, så dog langt de fleste. Men det kan kun fremtiden vise.

Jeg vil ikke undlade at udtrykke beklagelse over, at det på det retlige område er lykkedes de fem nordiske lande at finde tre forskellige løsninger. Norge og Island er ikke medlemmer af EU og derfor uden for Europol, men har dog fået en aftale om Schengen, bl.a. om pasfrihed og omkring ydre og indre grænser. Danmark er med, men med forbehold for det retlige samarbejde. Sverige og Finland er fuldt med i EU's

retlige samarbejde. Det er ærgerligt, men forhåbentlig vil de nordiske lande i praksis fortsat have nogenlunde samme politik på det retlige område, selv om vores indflydelse på beslutningerne i EU til dels må varetages af Sverige og Finland.

Det er den socialdemokratiske gruppes opfattelse, at vi får resultater på disse områder, herunder fra den handlingsplan, der foreligger, og at vi tror på, at vi vil tilnærme os en situation, hvor vi har et område i Europa, hvor frihed, sikkerhed og retfærdighed er i højsædet.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, nu erkender så Socialdemokratiet i modsætning til, hvad man sagde op til folkeafstemningen om Amsterdamtraktaten, at der vil opstå situationer, der vil være juridisk problematiske.

Det havde uægtelig tjent Socialdemokratiet til ære, hvis man havde sagt det til befolkningen, inden vi skulle stemme sidste år ved folkeafstemningen. Men nu står vi altså i problemerne, og nu er man nået så langt ned i dem, at man er nødt til at erkende det.

Så vil jeg godt spørge: Hvordan vil man så løse det? Ja, Venstre har sin løsning. De vil ophæve undtagelsen. Men jeg synes ikke, hr. Kaalund løftede meget af sløret, bortset fra at han sagde, at der ville opstå juridisk problematiske situationer.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge Socialdemokratiets ordfører: Hvad vil man f.eks. gøre, når Eurodac overføres til det overnationale område? Man vil jo meget gerne være med i dette fingeraftryksregister. Det fik jeg indtryk af efter justitsministerens tale. Men man kan jo ikke være med, eftersom det bliver overnationalt. Hvad vil Socialdemokratiet så gøre?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Til hr. Keld Albrechtsen kan jeg sige, at fordi opgaver er problematiske og kræver en indsats, så behøver de ikke at være uløselige, og vi tror, vi vil finde løsninger på en lang række af de områder. Proceduren for os er i sagens natur mere besværlig, end hvis vi havde været direkte med i arbejdet. Det er helt oplagt. Men vi tror på, at vi kan løse opgaverne. Der bliver selvfølgelig i nogle tilfælde tale om rimeligt hårdt arbejde i Justitsministeriet og andre steder for at tilrettelægge disse ting her.

Vi ønsker også fortsat at være med i Eurodac, og vi tror også på, at det lykkes os fortsat at kunne være med dér.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu synes jeg, at tingene begynder at blive lidt mærkværdige. Man understreger, at den danske undtagelse skal respekteres helt og fuldt. Det indledte hr. Kaalund med at sige. Og nu siger man så, at vi skal være med i Eurodac, men hr. Kaalund ved jo godt, at Eurodac risikerer at blive flyttet over i søjle 1 i det overnationale.

Det, der jo i virkeligheden er lagt op til, så vidt jeg kan høre det nu, er fifleriets metode; det er jo, at man siger: Vi har en undtagelse, og så skal vi alligevel være med i det overnationale på en eller anden mærkelig måde. Og jeg ved, at man i Justitsministeriet sidder og gransker forskellige modeller, man kan få det dér til at foregå efter.

Men jeg vil godt spørge hr. Kaalund: Hvordan vil man få den ligning til at gå op? Jeg synes ikke, det ser ud, som om den kan gå op. Men måske man kan løfte sløret for det?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Der skal ikke fifles med forbeholdet, vil jeg sige til hr. Albrechtsen. Det har hverken den socialdemokratiske ordfører eller de to ministre, der er til stede fra regeringen, givet udtryk for. Tværtimod har vi fremført det synspunkt, som også den socialdemokratiske ordfører, hr. Kaalund, fremførte, at forbeholdet skal respekteres. Det er det danske folks forbehold, og derfor mener vi, det er afgørende vigtigt, at vi respekterer det, og det kan kun forandres ved en fornyet folkeafstemning, som hr. Albrechtsen ved.

Derfor er det en fælles opgave. Jeg går også ud fra, at fru Charlotte Antonsen er enig i, at hvis der skal findes løsninger, skal de findes i et samspil mellem regeringen og Folketinget, men med respekt for, at Danmark alene på det retlige og indre område kan foretage samarbejde med EU på et mellemstatsligt grundlag. Sådan er det.

Sådan vil det også være for den del af samarbejdet, som efter Amsterdamtraktaten overføres fra søjle 3 til søjle 1. Og vedrørende den del af Schengenarkivet, der bliver placeret i søjle 1, har vi jo altså en særskilt protokol, der angiver

en hel speciel procedure i videreudviklingen af Schengenreglerne.

Her er det altså, når samarbejdet så går videre – og det kan vi jo ikke forhindre nogen i, det tror jeg, hr. Albrechtsen er enig med mig i – så må Danmark, så må vi tage stilling til den udvikling, som de andre foretager. Vil vi være med i den, og hvis vi vil være med, så er det altså noget, vi tager stilling til her i Folketinget, men vi vil alene være forpligtet på mellemstatsligt grundlag. Vi må så forhandle med de andre, om de vil have os med på et mellemstatsligt grundlag på den nyudvikling, når det drejer sig om de dele fra søjle 3, der ender i det overstatslige samarbejde.

Nu kan vi ikke foregribe, hvilke ting der vil komme frem, men fru Pernille Frahm var inde på det også i forhold til det civile retlige samarbejde og de konventioner, der i dag er vedrørende det civile retlige samarbejde, hvor jeg også har set presseforlydender om, at der er nogen, der vil arbejde for, at de konventioner skal omgøres til direktiver inden for de instrumenter, man har i søjle 1.

Jeg mener: Lad os se det. Lad os se manden, inden vi tager hatten af. Hvad er det for nogle spørgsmål, vi kommer til at tage stilling til? Men jeg vil gerne slå fast her i debatten: Regeringen går ind i den her sag med en klar opfattelse af, at det danske forbehold skal respekteres, og at vi må finde løsninger i fællesskab. Og det er ikke kun en forpligtelse for regeringen, men det er også en forpligtelse for Folketinget at finde dem i fællesskab.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, at der var intet, der blev klart efter det, som ministeren nu gik op og svarede på vegne af den socialdemokratiske ordfører.

Det, jeg spurgte om, var: Hvordan vil man løse det problem, at det ser ud til, at Eurodac-sagen bliver løftet over i søjle 1 som overnationalt, og dér skal Danmark jo ikke være med?

Så antyder ministeren, at så kunne man måske løse det ved at kalde Eurodac for en del af Schengen, og så er det, jeg siger, at så er man på vej over i fifleriet, for det har jo ikke noget med Schengen at gøre. Jeg må indrømme, at det forekommer mig meget uklart, hvordan man vil løse det.

Men jeg har et forslag til en løsning, og det kan ministeren bruge. Jeg vil gerne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at den danske undtagelse på det retlige område skal respekteres helt og fuldt, og opfordrer på den baggrund regeringen til

- at sikre, at Danmark ikke ved brug af Schengenreglerne eller på anden måde tilsluttes en overnational vedtagelse om et Eurodac-fingeraftryksregister,
- at sige nej til alle forslag i retning af at gøre Europol til et unionspoliti, herunder alle forslag om at give Europol operative beføjelser, samt
- at gå imod oprettelse af EU-politiregistre vedrørende terrorisme, efterretningsvirksomhed og politisk registrering.

(Forslag til vedtagelse nr. V 33).

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg vil ganske kort til hr. Albrechtsen sige, at vi regner bestemt med, at vi kan få en aftale omkring Eurodac, så vi kan fortsætte og komme videre i det samarbejde.

Med hensyn til forslaget fra Enhedslisten kan jeg sige, at det kan vi ikke stemme for.

Jeg vil også gerne sige, at de dér forestillinger om Europol som operativ politivirksomhed efter vores opfattelse er langt ude i hampen.

Europol er et efterforskningsssystem. Vi har i dag to forbindelsesofficerer i Haag – to – og jeg ved ikke, hvordan de skulle gøres operative; så skulle der ansættes en hel del. Altså operativ politivirksomhed bliver langt, langt hen ad vejen selvfølgelig noget, dansk politi foretager på dansk territorium.

Vi sætter stor lid til, at Europol kan virke kriminalitetsforebyggende og som efterforskningsvirksomhed ved at sammensætte en lang række oplysninger. Så vi sætter megen lid til Europol.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jamen hvorfor egentlig ikke, vil jeg spørge hr. Per Kaalund, hvorfor kan hr. Per Kaalund egentlig ikke støtte dette forslag til vedtagelse?

Altså, debatten handler om at forsøge at løfte sløret bare en lille bitte smule for, hvad der er regeringens politik. Det er ikke fremgået videre klart af nogen af ministrenes taler, men man kunne måske få løftet sløret lidt gennem den holdning, som Socialdemokratiets ordfører giver udtryk for.

Hvorfor kan Socialdemokratiets ordfører ikke støtte, at man ikke vil gøre Schengensamarbejdet og Eurodac til en overnational vedtagelse? Det er da i overensstemmelse med den danske undtagelse.

Hvorfor kan man ikke støtte, at Europol ikke skal være et unionspoliti? Det må da også ligge inden for den danske undtagelse.

Hvorfor kan man ikke støtte, at man ikke skal oprette politiregistre og efterretningsregistre? Hvorfor kan man ikke støtte den her undtagelse?

Lad os nu få en klar besked om det.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Til fru Pernille Frahm vil jeg sige, at vi har ved så mange lejligheder redegjort for vore holdninger og synspunkter omkring Europol, og jeg føler ikke, jeg kan andet end at gentage alle de argumenter, vi tidligere har fremført.

Vi sætter stor lid til Europol på den måde, det nu er tilrettelagt, og også som det vil blive i fremtiden. Vi skal nok gøre vores indflydelse gældende, og vi ser ikke de slagskygger, som SF og andre åbenbart ser.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jamen det er jeg meget med på, men det er jo ikke det, dette forslag til vedtagelse handler om.

Dette forslag til vedtagelse handler om, hvad Europol ikke skal udvikle sig til, og jeg går da ud fra, at Socialdemokratiet er enig i, at Europol ikke skal udvikle sig til et unionspoliti. Det går jeg da ud fra. Derfor forstår jeg ikke, at man ikke kan støtte forslaget til vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Som jeg forstod hr. Kaalund her sidst, så ønskede hr. Kaalund ikke at begrunde, hvorfor

Socialdemokratiet ikke kunne støtte det fremsatte forslag til vedtagelse, for det har man jo sagt så mange gange tidligere. Man har så mange gange tidligere redegjort for sin holdning.

Og så er vi egentlig tilbage ved det spørgsmål, der tidligere blev stillet af hr. Keld Albrechtsen, som jo var, hvad meningen egentlig var med forespørgslen, og hvor vi fik at vide, at meningen med forespørgslen fra forespørgernes side var at få en politisk debat om de emner her, som det retlige område i EU omhandler.

Så må det også være muligt at få hr. Kaalund til at redegøre for den nærmere baggrund for at afvise forslaget til vedtagelse i stedet for bare at henvise til tidligere debatter. Ellers er det meget, meget svært at se, hvad meningen overhovedet er fra forslagsstillernes side med den her forespørgselsdebat.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg kan svare til disse to indlæg, at meningen med debatten set fra vores side var, at vi ønskede en status og en redegørelse og herunder, hvordan man ville udvikle det retlige samarbejde, og det mener vi fremgår af de to redegørelser, som ministrene har givet.

Og med hensyn til spørgsmålet om, hvad vi ikke vil medvirke til, så vil jeg gerne her sige, at hvis man hver gang skulle gå herop og sige, hvad vi ikke vil, herunder omkring Europol, kunne man jo få travlt. Vi har sagt, hvad vi ønsker, og hvad vi vil med Europol, og det fastholder vi, og det står vi ved.

Lene Espersen (KF):

Jeg vil gerne starte med at takke såvel udenrigsministeren som justitsministeren for deres besvarelser og understrege, at jeg er glad for, at man har været ærlig og givet udtryk for, at det danske forbehold selvfølgelig står ved magt. Men at det giver problemer for os, kan vi altså ikke tale os ud af. Der er problemer forbundet med, at vi ikke kan deltage helt og fuldt i den måde, EU-samarbejdet vil være reguleret på, efter at Amsterdamtraktaten træder i kraft.

Med vedtagelsen af Amsterdamtraktaten er der jo lagt op til en klar forstærkelse af udviklingen på det retspolitiske område og på området for indre anliggender. Og det er selvfølgelig det afsnit, der hedder gradvis indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i Unionen. Vi synes, det er godt og positivt, at

EU-landene på det her område sikrer sig en fremdrift, og vi mener, at der er flere årsager til, at der er behov for en styrkelse af det retlige samarbejde.

Det første og et af de vigtige områder synes jeg er det behov, der er for en forstærket indsats mod organiseret kriminalitet og narkokriminalitet, hvor kriminaliteten jo er grænseoverskridende og derfor også må bekæmpes i et samarbejde. Og jeg vil i den forbindelse – nu hvor der har været en stor debat om betydningen af grænseovergange – komme med en lille servicemeddelelse til dem, der interesserer sig så meget for dét. Man vil jo kunne finde ud af, hvis man henvendte sig til politiet, at ud af den narkohandel, der er, har man på grænsen fundet 50 kg heroin, og med det antal narkomaner, der er i Danmark, kræver det ikke den store matematiker at regne ud, at det altså er over et ton, der bliver forbrugt årlig i Danmark, hvilket vil sige, at det, man finder ved grænsekontrollen, altså er under 5 pct. af den samlede narkohandel.

De 5 pct. tror jeg også man kan finde, men jeg tror faktisk også, at man kan få fat på endnu mere ved at sikre sig, at der er en udveksling af efterretningsoplysninger mellem de enkelte politimyndigheder i de enkelte lande. Og jeg må derfor også sige, at jeg synes, det er en lidt unødvendig debat, vi har, om, hvor stor en betydning grænsekontrollen har, når tallene taler deres meget klare sprog på det her område. Det er nok andre steder, hvor dansk politi ikke står fysisk, at de her ting kommer ind i landet. Det er der i hvert fald noget, der tyder på, hvis det ellers er sådan, at narkomanerne i Danmark benytter sig af heroin.

Vi synes derfor også, at det arbejde, der er påbegyndt inden for Europol og EDU, som jo netop omhandler narkoområdet, er værdifulde redskaber til at komme den internationale kriminalitet til livs. Vi mener, at det er med til at danne den nødvendige ramme, som er nødvendig for at få en hurtig udveksling af oplysninger, men selvfølgelig også for at sikre den efterfølgende retsforfølgning.

Vi mener også, at der er behov for en fælles indsats på asyl- og indvandrerområdet, hvor vi mener, at byrdefordelingsspørgsmålet er et vigtigt spørgsmål at tage op til diskussion og sikre en løsning på. Og det skal være løsninger, som er solidariske, når det gælder asylsøgere og indvandrere.

Hvis man ser, hvorledes flygtninge fra Eksjugoslavien er fordelt i dag, så synes jeg, det er et meget pædagogisk eksempel på de problemer, der er, ved at man ikke indtil videre er blevet enige om byrdefordelingen. UNHCR, altså FN's Flygtningehøjkommissariat, har jo skønnet, at mens der i Danmark er 22.000 asylsøgere fra Eksjugoslavien, er tallet fra Tyskland 330.000, men et land som Spanien, der er mange, mange gange større end Danmark, ikke kun i geografisk areal, men også i befolkningsmængde, har kun modtaget 2.500. Jeg synes de tal taler deres tydelige sprog om, at der er behov for en enighed på det her område. Og der er for Det Konservative Folkeparti da heller ikke nogen tvivl om, at der vil være et fortsat pres mod EU, først og fremmest fra Middelhavsregionen, men også fra andre dele af verden, fremover på det her område. Derfor er det nødvendigt at få etableret f.eks. en ordentlig byrdefordeling.

Men vi synes også, at reglerne bør være ens. Dermed fjerner vi nemlig mulighederne for det, man med et populært sprog kalder asylshopping, hvor lande, der har liberale regler, bliver asylmagneter. Jeg synes, at det er væsentligt, at man på det område dér får skabt ensartede behandlinger, først og fremmest fordi det ikke er tilfredsstillende ud fra et humant synspunkt, at en asylsøgers skæbne afhænger af, hvilket land ens fly tilfældigvis lander i.

Vi synes derfor også, at der er sammenhæng i tingene f.eks. med indførelse af Dublinkonventionen, hvor førsteasylslandsprincippet bliver fastlagt, og jeg synes også, det er væsentligt at fremhæve, at EU's fingeraftrykssystem, altså Eurodac, vil være med til at løse de her problemer, der f.eks. er omkring illegal indvandring.

Det Konservative Folkeparti ser som sagt masser af opgaver, der skal løses i EU-regi, men jeg må så også sige, at vi er meget enige med Venstre i, at der er problemer forbundet med, at vi bliver ved med at køre det her mellemstatsligt. Vi mener, at Danmark skal være med fuldt ud hele vejen. Vi mener, at Danmark skal have en mulighed ikke kun for at sidde med ved bordet, men også for at få indflydelse på, hvordan reglerne bliver, og der er ingen tvivl om, at reglerne vil blive besluttet af de andre lande, og dem vil vi så kopiere i Danmark og få accepteret vores forbehold.

Til slut vil jeg sige, og det er i relation bl.a. til SF's ordfører fru Pernille Frahm, der har talt

meget om mellemstatsligt samarbejde og åbenhed: De to ting hænger jo slet ikke sammen. Jeg synes faktisk, at et af de helt store problemer med det mellemstatslige samarbejde er den lukkethed, som det ofte fører med sig, når man taler mellemstatsligt, den manglende parlamentariske kontrol. Jeg synes måske, at det er lidt paradoksalt, at nogle af de partier, som ofte ikke kan få nok parlamentarisk kontrol, åbenbart når det gælder EU-området støtter, at her skal der bare være lukkethed og mellemstatsligt samarbejde, hvor regeringerne kan aftale alt muligt, men hvor vi i parlamenterne sådan set ikke kan kræve på forhånd at få alt at vide.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jo, der skal være masser af kontrol, vil jeg sige til fru Lene Espersen, men det, jeg tog ordet for, var ikke for at korrigere den åbenbare misforståelse, fru Espersen gjorde sig til talsmand for i forhold til unionsmodstanderpartierne. Det var for at komme med en kommentar omkring fru Lene Espersens tanker omkring grænsekontrol.

Altså, kan jeg få den konservative ordfører til heroppefra ligesom Venstres ordfører at fastslå, at grænsekontrollen mellem eksempelvis Danmark og Tyskland ikke har nogen effekt? Den er i givet fald, hvis der er en effekt, så ubetydelig ifølge De Konservative, at det er fuldstændig omsonst at bevare den. Det vil jeg gerne have fastslået.

Nu hvor fru Lene Espersen i enhver EU-debat har så travlt med at forklare, at vi skal have forbeholdene slettet, og det kan ikke gå stærkt nok, vil jeg gerne spørge fru Lene Espersen: Drejer det sig kun om, at man skal spørge befolkningen, når der skal mere union til, eller vil fru Lene Espersen acceptere, at man, hvis man spørger befolkningen om, hvorvidt vi skal ophæve det danske forbehold på det retlige område, så også skal spørge befolkningen, om befolkningen i virkeligheden ønsker medlemskab af Schengen?

Jeg synes, de to ting nødvendigvis hænger sammen, for man kan jo ikke på den ene side være medlem af Schengen og så opretholde det danske forbehold og heller ikke omvendt, og derfor må De Konservative da være med på, at vi stiller det spørgsmål til den danske befolkning, samtidig med at der i givet fald skulle opbakning til en folkeafstemning om det retlige forbehold.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Fru Lene Espersen har jo i princippet ret i, at så længe noget er mellemstatsligt, har man den mulighed, at man kan holde det inde i Udenrigsministeriet i al hemmelighedskræmmeri, men derfor har det jo været så vigtigt for SF at få justitsministeren til gentagne gange at love, at det her vil foregå i åbenhed, og at man vil få indblik, og at man vil få folkelig mulighed for at bidrage til udarbejdelsen osv.

Dér savner jeg så lidt fru Lene Espersens bidrag til at få den åbenhed i det her, når det nu rent faktisk er muligt, når ministeren i hvert fald har givet udtryk for, at han var villig til at gøre de ting, at han var villig til at lægge de her ting åbent frem til debat.

Det kunne jeg da godt tænke mig at høre lidt respons på. Er det noget fru Lene Espersen mener at Det Konservative Folkeparti også skal bidrage til, uanset om det her foregår mellemstatsligt eller overstatsligt?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det kan jo skyldes uvidenhed, så det tager jeg mit udgangspunkt i, og ikke ond vilje, når fru Pernille Frahm gentagne gange står her og taler om åbenhed. Jeg tror, alle andre medlemmer af Retsudvalget og Europaudvalget er bekendt med, at forinden der bliver holdt møder i Riarådet, Rådet for retlige og indre anliggender, så forelægges der et faktuel notat for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalget, hvor indenrigsministeren og jeg selv kommer og forelægger sagerne i samråd i henholdsvis Retsudvalget og Europaudvalget.

Som øvrige medlemmer også ved, er der etableret et forberedelsesudvalg, hvor bl.a. Det Danske Center for Menneskerettigheder deltager, hvor bl.a. Advokatrådet deltager, så jeg forstår simpelt hen ikke det indtryk, som fru Pernille Frahm står her og taler om, lukkethed osv. Det er jo gammeldags, det er jo ikke noget, der er eksisterende, men jeg tror det var uvidenhed, og så har jeg forhåbentlig her fået rettet op på det.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først til hr. Kristian Thulesen Dahl omkring grænsekontrollen: Jamen selvfølgelig har grænsekontrollen da en effekt. Det kan man da ikke udelukke. I dag er det sådan, at over den danske grænse kommer der i dag en vandring på

80 millioner mennesker. Af de 80 millioner mennesker må man sige, at nærmere de 100 end de 99 procent er ærlige og redelige mennesker, der ikke har noget kriminelt i sinde. De bliver stoppet og bremset og skal forklare ditten og datten.

Dér er det så, vi går ind og siger: Jamen er det ikke lidt dumt, at vi laver nogle regler for de 80 millioner, når det måske kun er et par tusind, der er et problem med? Er det så ikke bedre at prøve at fange dem, der først og fremmest retter sig imod kriminalitet, med et fint-masket net?

Så selvfølgelig har det en effekt for almindelige redelige og ordentlige mennesker, at vi har haft det her bureaukratiske system for at fange de få kriminelle. Hvis man sådan skal måle det i antal hoveder, er det nok dér, det store problem har været. Og jeg er helt overbevist om, at de kompenserende foranstaltninger, man har iværksat samtidig med, at man har nedlagt grænsekontrollen, er noget, der i højere grad er medvirkende til at få fat på de kriminelle end den situation, vi havde før.

Omkring det her med, om Schengenkonventionen skal til en særskilt folkeafstemning: Jamen det kan jeg slet ikke se nogen som helst begrundelse for. Det er ikke en del af det danske forbehold, men jeg må måske minde hr. Kristian Thulesen Dahl om, at Dansk Folkeparti var ude og sige til befolkningen, da vi skulle stemme om Amsterdamtraktaten, at de også stemte om Schengen. Så man kan sige, at det har befolkningen altså stemt ja til én gang.

Til fru Pernille Frahm – og det er egentlig også lidt et svar til justitsministeren – vil jeg sige, at det jo er fuldstændig rigtigt, at jeg synes egentlig, at vi er rimelig godt med i Europaudvalget. Vi får besked om, hvad der foregår. Men jeg tror sådan set, at årsagen til, at fru Pernille Frahm gør så meget ud af det her, er, at SF da udmærket er klar over, at et mellemstatsligt samarbejde ikke til sokkeholderne når den grad af åbenhed og parlamentarisk kontrol, som man har i det almindelige EU-samarbejde, og derfor har SF selvfølgelig også et enormt forklaringsproblem i, at man med næb og kløer går imod at lægge det over i det almindelige parlamentariske kontrolsystem, som er i EU.

Og det mener jeg vil være det bedste. Jeg tror, at det er det bedste for den danske borger, at man lægger det derover, hvis man ser det ud fra et demokratisk synspunkt, men jeg synes bestemt, at vi i det daglige arbejde gør alt inden

for det mellemstatslige, også for at kunne følge med i det i Folketingets Europaudvalg.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Det eneste virkelige problem, der er i det demokratiske synspunkt, som fru Lene Espersen giver udtryk for, er jo, at der har været et befolkningsflertal, der ønskede noget andet, så det er jo et demokratisk problem.

Og så vil jeg gerne spørge fru Lene Espersen: Hvornår er det egentlig, befolkningen stemte om, at Danmark skulle være medlem af Schengen, for det er sådan forbigået mig i tavshed?

Til justitsministeren: Jeg glæder mig hver gang over, at vi får løfter om, at det her skal foregå i åbenhed, og at vi skal have en debat, hver gang der skal ske nogle ting i det retlige samarbejde, men vi har jo altså haft nogle problemer omkring Europols opgaver f.eks. og om, hvor hurtigt, vi skulle i gang med dem. Først har man haft en debat om, at nu var Europol gået i gang, og så skulle der være god tid, og det skulle først køres langsomt ind, indtil der var et råds møde, hvor ministeren så vendte hjem og fortalte, at nu skulle de opgaver gå i gang i en frygtelig fart.

Hvilken folkelig debat lå egentlig forud for ministerens eget forslag om, at Europol skulle påtage sig at gå ind i miljøkriminalitet – ikke fordi der er noget forkert i det, men hvilken folkelig debat lå forud for det? Hvem var blevet orienteret inden? Hvem havde ministeren drøftet de her ting med?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er da rigtigt, som fru Lene Espersen siger, at der er en beretning undervejs i Folketingets Europaudvalg, som godt nok også vil åbne en lille smule, men vi skal være opmærksomme på, at det kun er en lille smule. Og f.eks. vil der jo ikke blive åbne møder i Folketingets Europaudvalg, når ministeren skal fremlægge forhandlingsoplæg på det retlige og indre område, og især ikke når det er de følsomme sager, der virkelig betyder noget. Åbenhed er sådan noget, man mest praktiserer, når det ikke har så virkeligt alvorlige konsekvenser.

Nu skulle det være så frygtelig åbent det hele og Europaudvalget skulle informeres, men så er der faktisk råds møde i morgen den 11. februar 1999. Det har vi fået en meddelelse om ikke fra

ministeren, men fra Folketingets udsendte medarbejder i EU. Jeg vil godt spørge, om det er et udtryk for en helt fremragende orientering af Folketingets Europaudvalg, at man har et ministerrådsmøde, og at Europaudvalget ikke får noget at vide om det. Jeg synes ikke, det er et højt niveau af orientering.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det, der får mig på talerstolen, var også justitsministerens ord om åbenhed, og at alt bliver forelagt Folketinget, og at Folketinget bliver orienteret inden der træffes beslutninger.

Hvis jeg tænker lidt tilbage, var der jo noget med, at Folketinget på et tidspunkt vedtog med et stort flertal at tilslutte sig Schengensamarbejdet. På det tidspunkt, hvor man gjorde det, var ministeriet bekendt med, at der forelå en SIS-rapport i forhold til SIRENE-kontorerne om lækage af de informationer, man havde liggende dér. Meget personfølsomme oplysninger var jo kommet ud, og det forelå der jo en rapport om, men af en eller anden årsag glemte man at informere Folketinget om det, inden man skulle stemme om, hvorvidt vi skulle være med eller vi ikke skulle være med.

Men på den anden side havde det jo formentlig ikke ændret noget, fordi flertallet her i Folketinget jo nærmest får eurotegn i øjnene, jo mere der bliver talt om Europas Forenede Stater og dermed reelt en nedlæggelse af Danmark som en selvstændig nation.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, der er nogen, der har fundet ud af, at De Konservative for længst har mistet deres rødder eller i hvert fald ikke drømmer om dem om natten, og derfor kan fru Lene Espersen selvfølgelig stå heroppe og sige, at det er et bureaukratisk system at have grænsekontrol, det har ikke nogen effekt og det belaster bare de her gode borgere, som vil over landegrænserne, og ikke de kriminelle.

Det var vel også det, der lå til grund for, at G 7-landene, da de skulle lave en liste om terrorismebekæmpelse, faktisk foreslog i et af punkterne, at man lavede øget grænsekontrol mellem landene som et middel til at bekæmpe den grænseoverskridende terrorisme. Jeg går ud fra, at det ifølge fru Lene Espersen bare var et anfald af hedeslag midt om sommeren eller sådan noget.

Det, jeg vil spørge fru Lene Espersen om, er selvfølgelig det her med, at fru Lene Espersen nu siger, at fordi der er nogle unionsmodstandere, som sagde det som det var, nemlig at det var svært at forestille sig, at vi kunne stemme ja til Amsterdamtraktaten og efterfølgende melde os ud af Schengen, at så har vi stemt om Schengen. Svaret vi fik dengang, da vi forelagde regeringen og også fru Lene Espersen det her problem, var jo, at vi sagtens kunne sige ja til Amsterdam og efterfølgende melde os ud af Schengen.

Så er det jeg på den baggrund med de svar spørger fru Lene Espersen: Hvis vi skal have en afstemning om det danske retlige forbehold, vil fru Lene Espersen så give befolkningen mulighed for også at tage stilling til Schengenaftalen? For jeg kan forstå, at fru Lene Espersen anerkender, at det er befolkningen, der skal sætte grænserne for, hvor langt vi skal gå i EU-samarbejdet.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Der skal ikke opstå myter, og derfor vil jeg endnu en gang holde fast i, at den procedure, vi har i forbindelse med EU-samarbejde på det retlige og indre område, finder sted inden for de rammer, som der har været aftalt mellem regeringen og Folketinget, og de består i samråd i Retsudvalget med oversendelse af faktisk notat forinden og ligeledes til Europaudvalget. Der møder både indenrigsministeren og jeg selv op og gennemgår punkterne, og der er mulighed for Folketingets medlemmer for at stille uddybende mundtlige spørgsmål i forbindelse med afholdelse af møderne.

På samme vis har vi på Schengenområdet lavet en procedure, der består i, at vi også her oversender faktuelle notater om, hvad der skal foregå på Schengens eksekutivkomitémøder, og der også her afleveres notater.

Så lad nu være med at skabe et indtryk af, at det her foregår hen over hovedet på Folketinget. Det gør det jo ikke, og når fru Pernille Frahm tidligere har efterlyst, at der også skal være involvering udefra, vil jeg endnu en gang oplyse fru Pernille Frahm om, at der er lavet et forberedelsesudvalg, og at dette forberedelsesudvalg, al den stund det her er et mellemstatsligt samarbejde, ikke er et decideret specialudvalg. Men det er et forberedelsesudvalg, hvor vi har involveret folk udefra, bl.a. Advokatrådet og Det Danske Center for Menneskerettigheder.

Så jeg har altså svært ved at forstå, hvad det er fru Pernille Frahm bebrejder os ud over det, at der har været et ønske om, at disse frie fugle udefra skulle forpligte sig til at komme med udtalelser i forberedelsesudvalget, som vi skulle kunne referere over for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalget. Jeg har tilkendegivet, at det vil jeg være indstillet på og undersøge muligheden for i det fremadrettede arbejde.

Der kan også være problemer forbundet med det, sådan at Advokatrådet og Det Danske Center for Menneskerettigheder ikke vil sidde og føle sig bundet af at komme med erklæringer og udtalelser.

Vi har lovet over for SF, at det er et spørgsmål, som regeringen overvejer, og det vil vi undersøge nærmere. Men jeg synes ikke, det er fair af fru Pernille Frahm her at fremføre det som grundlag for at sige, at der ikke er åbenhed, for det er der.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg kan vist godt svare fru Pernille Frahm og hr. Kristian Thulesen Dahl samtidig, for de spørger begge to til Schengen, og jeg vil sige det endnu en gang, for jeg tror nemlig ikke, at fru Pernille Frahm lyttede til, hvad det var, jeg sagde.

Mit svar var til hr. Kristian Thulesen Dahl, som spurgte, om ikke vi skulle have en særskilt afstemning om Schengen, og til det sagde jeg, at hvis der skal være nogen som helst form for sammenhæng – det kan man naturligvis ikke forlange, men det kan man da anmode om – i den politik, som Dansk Folkeparti fører, kan man altså ikke køre avisannoncer og kæmpetragter, hvor man siger til de danske vælgere i forbindelse med afstemningen om Amsterdamtraktaten, at det drejer sig om, hvorvidt den danske grænsekontrol skal fjernes eller ej: I stemmer om Schengen. Så bliver der efterfølgende et stort flertal, der siger ja, og så spørger hr. Kristian Thulesen Dahl gudhjælpemig igen, om vi skal have en afstemning om det.

Hvis man skulle tro Dansk Folkepartis argumentation, er befolkningen blevet spurgt.

Jeg vil så sige, jeg mener slet ikke, at den her slags ting skal ud til folkeafstemning, ligesom jeg heller ikke mener, at Agenda 2000 eller alle mulige andre ting, vi vedtager på EU-plan eller konventioner, der bliver indgået, skal sendes ud til folkeafstemning. Det er noget, vi skal sørge for her i Folketinget. Det, der skal til folkeafstemning, er de undtagelser, der er lavet af den

danske befolkning, hvis det viser sig, at der er en stemning for, at de forbehold skal tages op til fornyet overvejelse. Det er det løfte, vi har givet den danske befolkning.

Jeg vil godt advare imod, at vi i Folketinget begynder at lægge det arbejde fra os, som vi har fået som folkevalgte med at tage vare på rigets tilstand i det daglige. Vi skal efter min mening ikke smide sådan noget her ud til folkeafstemning.

Jeg forsøgte bare, så godt jeg kunne, at reddegøre for, hvad der var argumentationen fra Dansk Folkeparti, da vi stemte om Amsterdamtraktaten for lang tid siden.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu tror jeg, tiden er inde til at bede fru Lene Espersen om at komme til besindelse. Det er jo direkte historieforfalskning det, der foregår her fra fru Lene Espersens side.

Først vedtager man i Folketinget efter en hastesbehandling at få Schengensagen skubbet af vejen og ind under gulvtæppet i en fart før folkeafstemningen. Så siger man til befolkningen, at den folkeafstemning handler overhovedet ikke om Schengen, for det har vi afgjort inde i Folketinget. Og så kommer man nu fra fru Lene Espersens side og siger, at det har vi jo stemt om ved folkeafstemningen, og da sagde befolkningen ja. Jeg synes altså, det nærmer sig . . . nej, jeg skal overholde forretningsordenen.

Og så vil jeg gerne spørge fru Lene Espersen: Er det et udtryk for stor åbenhed i Folketingets Europaudvalg fra regeringens side, at man har et ministerrådsmøde den 11. februar, altså i morgen, hvor der er vigtige, meget vigtige emner på dagsordenen, f.eks. hvad skal være i det overstatslige område, hvad skal være i det mellemstatslige område, at man ikke orienterer Folketingets Europaudvalg? Vi skal have det at vide ad andre veje end af regeringen. Det synes jeg ærlig talt ikke er udtryk for særlig stor grad af orientering til Folketingets Europaudvalg.

Den fg. formand (Anders Mølgaard):

Tredje og sidste korte bemærkning til hr. Kristian Thulesen Dahl og derefter fru Lene Espersen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan egentlig godt forstå, at fru Lene Espersen forsøger at tage lidt på vej i denne

debat, for lige præcis det, som Dansk Folkeparti vælger at sætte fokus på i forbindelse med denne debat, illustrerer jo hulheden i den argumentation, man har forsøgt at anvende. Man har forsøgt at anvende den argumentation over for den danske befolkning, at man trygt kunne stemme for Amsterdamtraktaten. Det havde intet med Schengenaftalen at gøre.

Vi anfægtede det synspunkt, og det gør vi også i dag. Det gør vi også i dag. Men vi forsøger at tage det store flertal på ordet, som herinde har påstået over for den danske befolkning, at der ikke er nogen sammenhæng, og at vi sagtens kan stemme ja til Amsterdamtraktaten, som et flertal af befolkningen så gjorde sidste år, og efterfølgende melde os ud af Schengen.

Hvis det er således, hvis det store flertal selv tror på sin argumentation, så tager vi gerne flertallet på ordet og siger: Så lad da befolkningen afgøre, om vi skal træde ud.

Når man ikke kan støtte det forslag, tror jeg i virkeligheden, det hænger sammen med, at man godt ved, at man ikke kan lave sådan en øvelse.

Men vi vil selvfølgelig tage flertallet på ordet, og derfor vil jeg også her i dag fremsætte et forslag til vedtagelse, som går på det samme, og det hedder følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at Danmarks deltagelse i Schengenaftalen, som bl.a. indebærer afskaffelse af personkontrol mellem Danmark og vores nabolande, øger risikoen for grænseoverskridende kriminalitet, fastslår Folketinget, at der bør afholdes en vejledende folkeafstemning om Danmarks fortsatte tilknytning til Schengensamarbejdet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 32)

Den fg. formand (Anders Mølgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Så tager vi den for tredje gang, og jeg beder hr. Keld Albrechtsen om at lytte efter, for det at blive beskyldt for historieforfalskning synes jeg faktisk er meget groft, når hr. Keld Albrechtsen bare kan gå tilbage i referatet af denne debat og

se, hvad det var, jeg præcis sagde. Jeg sagde, og det er så også et svar til hr. Kristian Thulesen Dahl:

Da vi diskuterede Amsterdamtraktaten var der i hvert fald et parti, der i Folketinget og i debatten ude omkring gjorde meget ud af at fortælle den danske befolkning, at når man satte et kryds ved, om man sagde ja eller nej til Amsterdamtraktaten, satte man også kryds ved Schengen, man satte kryds ved, om den danske grænsekontrol skulle væk.

Det var argumentationen dengang. Det blev et meget stort ja. Derfor sagde jeg til et medlem af det parti, som brugte den argumentation, at så burde det parti jo nå til den logiske konklusion, at når et stort flertal har sagt ja, har det nok også sagt ja til det andet.

Jeg har aldrig selv brugt den argumentation, men jeg forsøgte ligesom at imødegå de argumenter, som er kommet fra Dansk Folkepartis side på Schengenområdet. Det var det, jeg sagde – det er til hr. Keld Albrechtsen – og det håber jeg fremgår meget klart lige nu.

Vi kan naturligvis ikke støtte det fremsatte forslag til vedtagelse fra Dansk Folkeparti. Det vil jeg selvfølgelig også sige.

Så spurgte hr. Keld Albrechtsen også, om ikke jeg synes, at det var for dårligt, at vi ikke havde drøftet det møde, der er i morgen på justitsministerplan, frem og tilbage osv.

Det møde, der er i morgen, og som vi altså er blevet orienteret om er et uformelt møde – nu ved jeg ikke, om Enhedslisten har generalforsamling i den her tid, det er der mange af os andre, der er til – er lidt ligesom det sidste punkt på en generalforsamlings dagsorden, nemlig eventuelt, hvor man kan diskutere meget, men intet kan vedtages. Derfor ser jeg faktisk ikke de helt store problemer i det her. Jeg synes, det er dejligt, vi ved, at der er de debatter, men at intet kan vedtages. Så jeg synes lige, at hr. Keld Albrechtsen skal prøve at hidse sig lidt ned.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Ja, så fik vi det sat på plads.

Men der var også et andet spørgsmål, som kom fra fru Pernille Frahm i forhold til åbenheden. Det var et spørgsmål, der knyttede sig til det initiativ, som regeringen har taget i forhold til grov miljøkriminalitet.

Som fru Pernille Frahm ved, har jeg haft lejlighed til at præsentere det over for Folketinget tidligere og forud for det uformelle minister-

rådsmøde, vi har i Berlin torsdag og fredag, hvor jeg selv har ønsket, at vi skal have endnu en debat om det her. På den debat, vi havde den 28. maj sidste år på det åbne ministerrådsmøde, det åbne møde endda, hvor jeg havde lejlighed til at præsentere det som et dansk initiativ, kunne jeg mærke på mine kolleger, at der var meget sympati for, at vi også koncentrerer samarbejdet om den kriminalitet, som jo også befolkningen er stærkt optaget af.

Det er bl.a. den grove miljøkriminalitet, hvor borgerne jo på nethinden har de olietankskibe, der renser deres tanke i åbent hav, og som ved, at det forurener vores strande. Og vi ved alle sammen, at hvis vi skal kunne retsforfølge de pågældende, kræver det, at vi har et internationalt samarbejde også på det strafferetlige område. Al den stund det strafferetlige område er mellemstatsligt samarbejde, så er det noget, der hører til i søjle 3. Det er det nu, det er det også efter Amsterdamtraktatens ikrafttræden. Og derfor kan jeg ikke forstå, hvis det er et område, hvor SF vil bebrejde regeringen at have taget et initiativ.

Den fg. formand (Anders Mølgaard):

Hr. Keld Albrechtsen for tredje og sidste korte bemærkning og derefter fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu kan jeg høre, at fru Lene Espersen har indledt en hastig retræte i spørgsmålet om det historiske, og det er jeg meget tilfreds med.

Så vil jeg gerne spørge fru Lene Espersen en gang til med hensyn til dette ministerrådsmøde, som vi altså ikke har fået nogen orientering fra regeringen om. Det vil jeg gerne understrege. Er det ikke korrekt, at i det regelsæt, vi har i Europaudvalget, er det sådan, at hvis der er væsentlige ting på dagsordenen, hvad enten det er et formelt eller såkaldt uformelt ministerrådsmøde – og det er jo som regel på de uformelle, at det allervigtigste foregår – skal væsentlige spørgsmål forelægges for Europaudvalget?

Det er jo åbenlyst ikke blevet overholdt i den her sag, for det er jo utrolig væsentlige spørgsmål, som er på dagsordenen.

Jeg har forstået, at det bl.a. – det kan ministeren jo så oplyse om er rigtigt – er en drøftelse af de spørgsmål, som er i dagspressen i dag, med hensyn til uafklarede problemer om en række konventioner, som man vil flytte fra det mellemstatslige til det overstatslige, og som mi-

nisteren jo sidder med problemer til halsen med. Det orienterer man ikke Folketingets Europaudvalg om. Det synes jeg ærlig talt er forkert.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Diskussionen her om, hvorvidt Europaudvalget eller andre udvalg skal orienteres forud for uformelle ministerrådsmøder, får mig til at spørge fru Lene Espersen, som jo var ordfører her, om hun kan bekræfte, at det har været skik og brug og fast regel i Europaudvalget i alle årene, især håndhævet af rigstaktikeren hr. Jens Risgaard Knudsen, at uformelle ministerrådsmøder under ingen omstændigheder måtte diskuteres på Europaudvalgets møder eller på andre udvalgsmøder.

Hvis uformelle ministerrådsmøder skulle diskuteres, skulle det være i uformelle udvalgs-møder, hvor der ikke var dagsorden, og hvor der ikke blev taget referat. Kun ved at holde denne stærke adskillelse mellem formelle og uformelle møder kunne man sikre Europa-udvalgets helt klare legitimitet.

Kan fru Lene Espersen bekræfte denne udlægning?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg kan bekræfte den udlægning, som fru Elisabeth Arnold kommer med, af, hvordan vi stiller os til det her.

Men jeg synes også for debattens skyld, at det er værd at understrege, så der ikke kommer misforståelser på dette punkt omkring det uformelle møde, og som det fremgår af papiret, at der hverken er nogen dagsorden eller nogen dokumenter, og jeg tror derfor, man skal være i besiddelse af særlige clairvoyante evner for at komme og sige, at der skal diskuteres meget væsentlige ting, som det er meget nødvendigt, at vi drøfter først, selv om der overhovedet ikke træffes beslutninger og der ikke er tradition for, at vi begynder at holde alenlange og timelange møder om den her slags. Det var til hr. Keld Albrechtsen.

Så jeg ser altså ikke nogen som helst form for problemer i det, og jeg glæder mig da så til, at hr. Keld Albrechtsen kan læse referatet af, hvad jeg har sagt tidligere, så han kan få klarhed over, at han måske ikke lyttede godt nok efter i første omgang.

Den fg. formand (Anders Mølgaard):

Fru Pernille Frahm som ordfører.

Pernille Frahm (SF):

Man behøver sådan set ikke være så clairvoyant, for der står i den lille grønne infonote, at man bl.a. skal diskutere fordelingen af de forskellige konventioner på søjle 1 og søjle 3. Det er så en uformel diskussion, men det er da ikke et uvæsentligt spørgsmål.

Men tilbage til debatten i øvrigt. Se, det kan altså være svært, når vi har en debat som denne, rigtig at se, at der er en forskel på en forespørgsel og en redegørelse, for det, vi har fået, er jo sådan en generel redegørelse om, hvordan sagen stiller sig lige nu, sådan lidt i retning af Lulu Zieglers sang, sidste vers:

Himlen er grå, havet er sort, luk vinduet i for brisen.

Især det sidste er altså lidt bekymrende, for justitsministeren siger godt nok i sin tale: Med Amsterdamtraktaten og protokollen om Danmarks stilling har vi fastlagt en ramme for det fremtidige arbejde, som vi skal forstå at udnytte.

Det kan vi jo være meget tilfredse med i SF. Vi må slippe berøringsangsten – hvad i alverden betyder det – og inden for de rammer, som nu ligger fast, være med til at præge samarbejdet i den retning, vi ønsker det skal gå. Jo, det vil vi gerne være med til, men hvad er det for en retning, vi ønsker, det skal gå? Det har været lidt svært rigtigt at få hul på i den debat her.

Da Folketinget sidst diskuterede det her – jeg var ikke ordfører på det dengang – foreslog vi i SF en vedtagelse, der minder lidt om den, vi har foreslået i dag, en vedtagelse, der skulle sikre størst mulig åbenhed om de beslutninger, der træffes, størst mulig indsigt i regelgrundlaget, at organisationer og enkeltpersoner også kunne blive inddraget som en del af det beslutningsgrundlag, som også Folketinget skal have til sin rådighed. Samtidig opfordrede vi til, at regeringen arbejdede for en interparlamentarisk kontrolenhed, der bl.a. skulle sikre parlamentarisk kontrol med udvekslingen af personoplysninger osv.

Regeringens argumentation for ikke at ville stemme for vedtagelsen dengang var lidt, som den er i dag, at det meste stort set er gennemført. Justitsministeren sagde dengang, at han stort set støttede indholdet i vores forslag.

Derfor er det altså, at jeg hiver den historie frem med Europols rolle og bekæmpelse af mil-

jøkriminalitet. Den kommer frem i januar i år som en sag, som man pludselig skal forholde sig til, og som ingen har diskuteret på forhånd, og som ingen var klar over at ministeren havde tænkt sig at stille. Og at Europol skal tage opgaven er altså et problem, når man endnu ikke rigtig ved, hvordan det her Europol kommer til at løfte de opgaver, det allerede har.

Det har været en diskussion, vi har haft i Europaudvalget og i Retsudvalget, og ministeren har også selv erkendt, at Europol endnu ikke har fundet sine ben. Det er en ganske lille enhed, vi taler om, og alligevel vælger man så at putte nye opgaver i hovedet på det. Det synes vi ikke er et udtryk for et ønske om åbenhed og inddragelse af organisationer og kloge folk, der måske kunne bidrage til at udvikle projektet.

De to taler, vi har hørt i dag fra ministrene, virker i virkeligheden mere, som om regeringen ønsker at gå videre i en anden retning, nemlig i retning af at ophæve den retlige undtagelse, og det er ikke SF's politik.

SF's begrundelse for at fastholde samarbejdet om retlige og indre anliggender som et mellemstatsligt samarbejde var og er, at det sammen med fælles mønt, fælles forsvar og fælles borgerskab er kernen i et lands identitet. Hvem vil straffe og hvordan? Hvem skal bo i landet og på hvilke vilkår? Det er et centralt omdrejningspunkt i det nationale råderum. En overførsel af dette område til overstatsligt niveau vil såvel på kort som på lang sigt få meget stor betydning for hele samfundets udvikling.

Den undtagelse er blevet sat under et voldsomt pres for ikke at sige delvis undergravet ved Amsterdamtraktaten som en direkte konsekvens af, at Schengen blev integreret i Unionen trods løfter til befolkningen om at fastholde undtagelserne før og under og efter regeringskonferencen.

Således fik Danmark i Edinburgh en aftale, der skulle garantere, at indre og retlige anliggender ville blive overført til søjle 1 og dermed gjort overnationale, men i et overnationalt samarbejde, som vi er i nu, på et mellemstatsligt niveau. Så der skal altså mere end almindelig juridisk finurlighed til at forklare befolkningen, at vi stadig har en undtagelse, som står fast.

Man kan jo diskutere, om det formelle er i orden, og det gør vi også. Men for os ser det nu ud til, at begge ministres snak om åbenhed i udformningen af det retlige samarbejde for juni 1998 til januar 1999 er blevet reduceret til kun at

dreje sig om, hvordan vi skal få en åben debat rettet mod en folkeafstemning, der kan ophæve undtagelsen.

Det gør imidlertid ikke, at vores forslag til vedtagelse fra juni 1998 bliver mindre aktuelt, og det er derfor, vi har genfremsat det, godt nok i en tillempet udgave.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det er lidt ærgerligt, at vi i de debatter, vi har, som jo ellers kunne have været meget, meget spændende og givtige, ofte skal tilbage til historieskrivningen, men det finder jeg nødvendigt igen i forhold til det, fru Pernille Frahm er inde på. Jeg tror, at bare vi kunne få det fælles grundlag, den fælles forståelse, ville det være vigtigt, også af hensyn til den konstruktive del af debatten.

I Maastrichttraktaten, som var den, Danmark tog sine forbehold ud fra, var det allerede forudsat, at en række områder kunne flyttes fra søjle 3 til søjle 1. Det var det, vi fik vores undtagelse fra, dette søjlespring fra søjle 3 til søjle 1. Det var Danmark, der fik et forbehold. Det var ikke de andre lande. De sagde ikke, at de ville have forbehold fra det, der stod i Maastrichttraktaten. Vi krævede heller ikke af dem, at de skulle tage et forbehold.

Vi kom til dem og sagde, at vi gerne ville have et forbehold. Det burde SF kunne huske, for SF var jo et af de partier, der var med til at forhandle, efter at vi den 2. juni fik nej til Amsterdamtraktaten. Netop SF burde jo huske, at det var det danske forbehold, ikke de andres.

Så sker der det med Amsterdamtraktaten, at de andre siger: Jamen det i Maastrichttraktaten, som vi sagde vi kunne flytte fra søjle 3 til søjle 1, har vi jo ikke flyttet, siden Maastrichttraktaten trådte i kraft. Nu gør vi det så i forbindelse med Amsterdamtraktaten. Det er så her, det danske forbehold træder ind.

Danmark er ikke forpligtet af de søjlespring, der bliver gennemført i forhold til en videreudvikling på et fællesskabsretligt grundlag. Danmark deltager alene i det, der flyttes på det mellemstatslige niveau, videreudvikling er vi ikke forpligtet af. Der må vi så se på den videreudvikling, når vi ser den. Vi må så se på, hvad de udvikler, og om det er noget, vi vil være forpligtet af, og hvis Danmark, regeringen og et flertal i Folketinget siger ja, må vi så forhandle med de andre, på hvilket grundlag Danmark kan være med.

Vi har fat i den lange ende. Der bliver ikke fillet med hverken det ene eller det andet. Det historiske grundlag tilbage fra det danske forbehold i Edinburgh er, som det altid har været. Det er danskernes forbehold, det respekterer vi fra regeringens side.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen også jeg undrede mig lidt over fru Pernille Frahms beskrivelse af, at hun ikke kunne forklare folk, at vi havde et forbehold, der stadig væk gjaldt. Jeg synes faktisk, det er forholdsvis enkelt.

Vi var medlem af en forsamling, hvor vi havde nogle samarbejdsområder, vi ordnede på det mellemstatslige grundlag, og det ønskede Danmark vedblivende at have. Så ville de 14 andre lande ordne det på en anden måde, og vi havde for længst sagt: Hvis andre vil ordne det på en anden måde, må de gerne det, men vi vil altså fortsat ordne det på vores måde.

Sådan blev det efter Amsterdamtraktaten, og det er det, der gør, at vi har denne lidt komplicerede konstruktion nu, og som stadig væk gør, at det danske samarbejde på det område foregår på det mellemstatslige grundlag.

Jeg synes ikke, det er svært at forklare, medmindre man har et ønske om at sprede forvirring, medmindre man har et ønske om at sprede utryghed om det, for så kan man selvfølgelig godt gøre det kompliceret.

Jeg synes, det er logisk, det er fremadskridende. Det beskriver, at vi har holdt fast i forbeholdet. Det gør det besværligt, men o.k., sådan er vilkårene. Det er sådan et vilkår, vi har fået pålagt af befolkningen, og det lever vi med.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Men er det så ikke sandt, at hele presset på det danske forbehold er opstået i direkte forlængelse af, at det her Folketing imod SF's ønske bl.a. først vedtager, at Danmark skal være medlem af Schengen, for bagefter at benægte, at det giver problemer, at Schengen er blevet en integreret del af Amsterdamtraktaten, en integreret del af unionsprojektet?

Dermed er man i gang med den øvelse, som ministeren skal af sted til et uformelt møde om om ganske kort tid, og man skal finde ud af, hvilke aftaler der var mellemnationale, dengang Schengen var Schengen, og som nu skal til at være overnationale og flyttes over i søjle 1.

Hele den problematik har sit direkte ud-spring i, at det her Folketing i huj og hast skulle melde Danmark ind i Schengen, inden vi skulle stemme om Amsterdamtraktaten.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Lige for historieskrivningens skyld: Danmark havde i årevis forberedt sig til at blive medlem af Schengen – i årevis, lige siden 1992 tror jeg, eller måske oven i købet tidligere.

Problemet var, at vi ikke kunne bibeholde den nordiske pasunion. I det øjeblik Norge sagde, at de godt ville være medlem af Schengen-aftalen, sådan at man kunne bibeholde den nordiske pasunion intakt, selv om Sverige og Finland også kom med i Schengen-aftalen, da sagde Danmark: O.k., så skal vi selvfølgelig alle sammen være medlem af Schengen-aftalen.

Sådan var den kronologiske rækkefølge i beslutningsprocessen, og derfor måtte det ske i foråret 1996, at Danmark tiltrådte Schengen-aftalen, for på det tidspunkt sagde Norge, efter at Sverige og Finland var blevet fulde medlemmer, at de også godt ville være med. Ellers skulle vi lægge en ydre grænse midt ned gennem Den Skandinaviske Halvø, hvilket alle selvfølgelig kan se ville være fuldstændig upraktisabelt.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Danmark har i årevis været observatør i Schengen. Danmark har været på tilskuerpladsen.

For nogle har det projekt gået ud på, at Danmark skulle ind, så snart der var en mulighed for det. For andre har det været et forsøg på at forhindre lige præcis den udvikling, som så kom i gang.

Vil det sige, at det, at man har en observatørpost, sådan er første skridt til at gå ind i det egentlige? Vil det sige, at Danmarks observatørpost i WEU f.eks. også skal opfattes som et trinbræt til, at Danmark skal være fuldt medlem i WEU?

Sådan har jeg ikke oplevet den observatørpost, og jeg tror faktisk også, det kom bag på temmelig mange mennesker, at vi fra det ene øjeblik til det andet kunne få Danmark meldt ind i noget, der var så omfattende som Schengensamarbejdet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kan naturligvis ikke vide, hvad der er foregået af lumske bagtanker i mange forskellige personers underbevidsthed, når de har deltaget som observatører i Schengenaftalen.

Jeg ved blot, at det, der gjorde udslaget for Det Radikale Venstres vedkommende var, at Sverige og Finland blev fuldgældige medlemmer af EU, søgte om optagelse i EU og samtidig også søgte om optagelse i Schengen.

Det var faktisk det, der gav startskuddet til, at udviklingen gik i retning af, at vi måtte have hele Norden med begge steder, både i Schengen og helst også i EU. Sådan blev det jo ikke, men det bestemmer de enkelte lande jo selv; men Schengenaftalen kom til at omfatte alle de nordiske lande, og det synes jeg er en ganske naturlig proces. For Danmarks vedkommende skete skiftet, da Sverige og Finland besluttede sig for at søge optagelse i EU og Schengenaftalen, det er helt klart.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der har været et par ting oppe i debatten indtil nu, som jeg gerne vil benytte anledningen til at kommentere og sætte lidt på plads her i min ordførertale.

Det ene er diskussionen for et øjeblik siden mellem fru Lene Espersen og undertegnede, hvor jeg gerne vil sige til fru Lene Espersen, at jeg er meget glad for, meget tilfreds med, at hun mener, at Dansk Folkeparti har en så stor gennemslagskraft i forhold til det, som statsministeren siger, i forhold til det, som Venstre sagde i forbindelse med folkeafstemningen, og i forhold til det, De Konservative gik rundt og sagde op til folkeafstemningen: det var vores definition af, hvad man stemte om, der afgjorde slaget, det var det, folk virkelig forstod, og som blev afgørende. Det er jeg da glad for.

Men sagen er bare, at lige så lidt som vi tror på den efterlønsgaranti, som De Konservative også har været med til at strikke sammen, lige så lidt troede vi på argumentationen dengang. Men derfor vil vi selvfølgelig forsøge at holde partierne fast på det, de lovede. Vi vil da forsøge at holde både De Konservative, regeringen og andre fast på, at de lovede den danske befolkning, at den trygt kunne stemme ja til Amsterdamtraktaten, for vi kunne sagtens efterfølgende trække os ud af Schengenaftalen igen. Og selv om vi ikke tror på efterlønsgarantien, man nu pådutter den danske befolkning

med henvisning til grundlovens § 73, vil vi da forsøge at forfægte den og forsøge at holde partierne fast på det, de har lovet befolkningen: at der er en sådan garanti, som giver en tryghed. Men nok om det.

Det andet, jeg lige vil kommentere, er spørgsmålet om det uformelle møde, som justitsministeren skal deltage i. Jeg vil gerne bede justitsministeren i sin svartale senere i dag bekræfte – i modsætning til det, fru Elisabeth Arnold gjorde sig til talsmand for, og som fru Lene Espersen efterfølgende bekræftede – at det er væsentlighedskriteriet, der er afgørende for, om regeringen giver Europaudvalget en orientering eller ej – at det altid er væsentlighedskriteriet, og at det ikke har et hak at gøre med, hvilken type møde, der bliver holdt; altså ligesom da vi diskuterede efterløn og EU med arbejdsministeren, hvor han her i salen bekræftede på et spørgsmål fra Dansk Folkeparti, at det selvfølgelig var væsentlighedskriteriet, der var afgørende for, at han skulle orientere Folketinget om den sag, og ikke om han skulle til et eller andet ministerrådsmøde i EU. Jeg synes, det kunne være nyttigt, at justitsministeren sætter det på plads.

Med hensyn til det, som ministeren ellers har været inde på i forbindelse med forespørgslen, skal jeg sige, at vi er også i Dansk Folkeparti tilhængere af frihed, tryghed og retfærdighed. Der er nogle, der forsøger at tage patent på sådanne gloser som udtryk for, at hvis man er tilhænger af et stadig større, omsiggribende EU-samarbejde inden for det retlige område, er man tilhænger af de ting, men ellers er man ikke. Sådan mener vi i Dansk Folkeparti ikke det er. Vi mener, at man selvfølgelig sagtens kan være modstander af den udvikling på det retlige område, der finder sted i EU – hvor stadig flere beslutninger skal træffes i EU, og hvor der er en tendens til, at man arbejder for at få ophævet det danske forbehold, så man kan få fler-talsafgørelser og dermed træffe beslutningerne længere væk fra borgerne med mindre gennemsigtighed og mindre demokrati og folkestyre – og samtidig forfægte frihed, tryghed og retfærdighed.

Man kan omvendt sige, at det faktisk er en forudsætning for at forfægte disse gode begreber, at beslutningerne træffes tæt på borgerne, træffes med gennemsigtighed og træffes i et demokratisk system, hvor der er folkestyre. Vi har advaret om, at overgangen fra mellemstatsligt samarbejde til overstatsligt samarbejde stiller

Danmark i en elendig position i forhold til det forbehold, som unionstillhængerne har skruet sammen, og vi er med den udvikling, der nu sker, og de ting, der bliver sagt, blevet bekræftet i vores opfattelse af, at Danmark med sit forbehold – den måde, man har skruet forbeholdet sammen på, så man lader de andre lande gå videre på det retlige område – faktisk har stillet sig i den dårligste af de verdener, Danmark havde mulighed for at stille sig i.

Derfor bliver Danmark naturligvis også nødt til – hvis vi vil opretholde forbeholdet i praksis, og hvis vi vil respektere det, vi har lovet befolkningen – at trække sig ud af Schengensamarbejdet, fastholde grænsekontrollen mellem Danmark og Danmarks nabolande og bevare en lang række emner som nationale anliggender – emner, som andre ønsker skal blive overnationale anliggender ad åre.

Lad mig bare nævne flygtninge- og indvandrersområdet som et eksempel. Det er helt afgørende for Dansk Folkeparti, at flygtninge- og indvandrerspørgsmål naturligvis er et nationalt område. Det skal ikke lykkes for politikere i de enkelte lande at fedte ansvaret for en elendig flygtningepolitik over på EU, og det skal ikke lykkes at forflygtige ansvaret ved at sige: Jamen det er jo ikke os, der har truffet de upopulære beslutninger, det er EU. På flygtningeområdet er der en afgrundsdyb forskel mellem det, befolkningen ønsker, og det, politikerne gør, og det vil kun skabe større skel, hvis man flytter de afgørende beslutninger om flygtninge- og indvandrerspørgsmål væk fra nationerne selv, fra de folkevalgte politikere i de enkelte lande over til EU.

Det har noget med demokrati og folkestyre at gøre, og det har også noget at gøre med, at man i Italien kan føre én politik, og at vi her i Danmark kan føre en anden. Så kan vi her i Danmark tage et demokratisk slagsmål på retorikken og diskutere med hinanden, hvad der er det rigtige synspunkt, vi skal have her i Danmark. Det kan vi så være uenige om, men det er altså dét, demokrati og folkestyre går ud på.

Vi synes, det er logisk, at hvis man ønsker at nedbryde grænserne, skal man også overlade beslutningerne til EU. Men vi ønsker som sagt at gå den anden vej, og vi har med det forslag til vedtagelse, vi har stillet, markeret, at en vejledende folkeafstemning om Danmarks fortsatte tilknytning til Schengensamarbejdet kunne være et godt skridt ad den vej.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg synes, det var dejligt at høre en bekræftelse fra hr. Kristian Thulesen Dahl af, at Dansk Folkepartis argumentation i forbindelse med afstemningen om Amsterdamtraktaten rent faktisk gik ud på, at man mente, at der også blev stemt om Schengen. Dermed kan man sige, at diskussionen om alle de spørgsmål – inklusive den vedtagelse, der nu er fremsat af Dansk Folkeparti – jo er en ret ørkesløs diskussion, fordi Dansk Folkeparti mener, at det emne er der allerede blevet stemt om én gang. Det er i hvert fald sådan, jeg hører hr. Kristian Thulesen Dahl argumentere.

Men jeg må nok bedrøve Dansk Folkeparti med, at jeg tror såmænd ikke, at det så meget har været Dansk Folkepartis argumenter, der alene har bidraget til, at det blev et meget stort ja til Amsterdamtraktaten. Jeg tror, at bl.a. styrkelsen af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, hensynet til forbrugerne, hensynet til dyrevelfærd og alt muligt andet, der er med i Amsterdamtraktaten, har været afgørende for, at vi fik så flot et ja, og det er da godt, at vi har fået det bekræftet her.

Mit spørgsmål til hr. Kristian Thulesen Dahl skal gå på, om Dansk Folkeparti er modstander af, at der er en byrdefordeling mellem EU-landene, hvad angår asylsøgere. Mener Dansk Folkeparti, at det skal være et rent nationalt anliggende, så det bare er det land, der har de slappest regler, der får alle problemerne? Det vil jeg godt bede om en bekræftelse af.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Lene Espersen har ret i, at det var alt muligt andet end Schengenaførelsen, der gav det flertal i den danske befolkning for Amsterdamtraktaten, som afstemningen gav udtryk for. Alle målinger – også de aktuelle målinger om Schengensamarbejdet – siger jo, at der er et meget stort flertal i den danske befolkning, som er imod Danmarks deltagelse i Schengenaførelsen.

Det er altså fuldstændig rigtigt set af fru Espersen, at når den danske befolknings flertal stemte ja, var det på trods af modstanden imod Schengenaførelsen. Det kunne jo bl.a. skyldes, at en stor del af den danske befolkning valgte at tro på den argumentation, som fru Lene Espersens parti og statsministeren m.fl. kom med, nemlig at Schengen og Amsterdam intet havde med hinanden at gøre. Men hvis det er

rigtigt, bør det jo også være således, at den danske befolkning ved en senere lejlighed får mulighed for at tage særskilt stilling til Schengensamarbejdet, og det burde fru Lene Espersen også ønske.

Det paradoksale er jo, når det drejer sig om forbeholdsdiskussionerne, at vi kun må have folkeafstemninger, når det drejer sig om at få mere Union; men når det går den anden vej, skal befolkningen holdes uden for. Befolkningen skal kun spørges, når det rent juridisk er nødvendigt af hensyn til grundloven, eller skal befolkningen holdes uden for.

Med hensyn til byrdefordelingen vil jeg bare sige, at det, der er afgørende for Dansk Folkeparti, er, at vi ikke kan pålægges at modtage flere indvandrere eller specielt flygtninge, end vi selv vil, og det vil sige, at en diskussion om byrdefordelingen skal tage udgangspunkt i, at Danmark er et selvstændigt og suverænt land på det område.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Et enkelt spørgsmål til hr. Thulesen Dahl om vurderingen af den nordiske pasunion og grænsfriheden mellem de nordiske lande gennem årtier: Betragter hr. Thulesen Dahl ikke det som en god og en effektiv ting? Og ville hr. Thulesen Dahl acceptere, at der ned gennem Den Skandinaviske Halvø, altså mellem Norge og Sverige, blev en ydre grænse med alle de ting, det måtte medføre?

Den grænsefri passage i andre dele af Europa, f.eks. mellem Holland og Tyskland og Belgien og Frankrig osv., synes jeg fungerer udmærket. Synes hr. Thulesen Dahl ikke, det fungerer udmærket her, og anerkender hr. Thulesen Dahl ikke, at den øgede politiindsats, som bl.a. gøres i området ved den dansk-tyske grænse, er langt mere effektiv end den, man ser ved en ganske almindelig paskontrol?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg må sige til hr. Thulesen Dahl, at den danske befolkning stemte ikke om Danmarks optagelse i Schengen den 28. maj sidste år. Den danske befolkning stemte om Amsterdamtraktaten, fordi Folketinget næsten et år forinden havde taget stilling til, om Danmark ville være med i Schengensamarbejdet eller ej.

Som alle har argumenteret for, var det også af hensyntagen til den nordiske pasunion, fordi vi faktisk gerne ville være med i et samarbejde

for at styrke kampen mod kriminalitet og illegal indvandring og i øvrigt give fri rejseudgang for borgerne over de indre grænser. Nu bliver Schengen integreret i Den Europæiske Union som en del af resultatet af Amsterdam, og så skal Schengenarkivet fordeles ud fra, hvor det rettelig bør placeres i forhold til Traktaten. Det er vi i gang med nu, og her har vi den klare opfattelse fra regeringens side, at det skal placeres dér, hvor det juridisk bør placeres i forhold til Traktatens opbygning.

Det er rigtigt, at noget af Schengen vil blive placeret i det overstatslige samarbejde og noget i det mellemstatslige samarbejde. Her virker det danske forbehold selvfølgelig også, for der er lavet en protokol for Danmark med hensyn til Schengensamarbejdet efter Amsterdamtraktatens ikrafttræden, og den siger, at i den del af Schengensamarbejdet, der er foregået inden for søjle 1, er Danmark alene forpligtet på et mellemstatsligt grundlag. Her virker forbeholdet.

Med hensyn til den videre udvikling er der lavet en helt speciel ordning, så Danmark har 6 måneder til at tage stilling til, om vi vil være med eller ej. Hvis det er sådan, at vi siger nej, og det giver problemer for samarbejdet, må der forhandles om passende foranstaltninger mellem Fællesskabet og Danmark. Sådan er det, og jeg synes, det også her er vigtigt, at vi står sammen og siger: Det forbehold, vi og den danske befolkning har, virker også her. Der er ikke fiflet med forbeholdet.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne sige til justitsministeren, at det, vi diskuterer løbende og som giver de store problemer i praksis, jo lige præcis er den måde, man har fået forbeholdet skruet sammen på med hensyn til Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet. Tilhængerne er jo indstillet på den kopimaskineløsning, hvor vi på grund af medlemskabet af Schengen og de åbne grænser bliver nødt til at kopiere de beslutninger, de andre træffer i det overstatslige retlige samarbejde. Det er altså det, som flertallet herinde, som tilhængerne mener er den bedste løsning for Danmarks befolkning.

Vi påstår derimod fra Dansk Folkepartis side, og vi står fast ved – det gjorde vi, da vi diskuterede Amsterdamtraktaten, og det gør vi også nu – at det ikke i praksis er muligt at være medlem af Schengen og samtidig opretholde det danske forbehold. Det er ikke muligt, det vil

vi få at se i stigende grad, og så kan vi jo slå tilbage i Folketingets forhandlinger og tage hinanden på ordet og se, hvem der fik ret. Selve proceduren er jeg fuldt bekendt med, altså at der går 6 måneder, inden vi behøver at lade kopimaskinen snurre.

Med hensyn til hr. Kaalunds spørgsmål er det jo pudsigt – og det har vi også været inde på tidligere – at har man været rundt i de nordiske lande og fulgt den debat, der har været om Schengensamarbejdet, er den gået på, at da de andre lande ønsker at være med, bliver vi også selv nødt til at være med, for ellers har vi ikke den nordiske pasunion længere. Den argumentation har man brugt i Norge, den argumentation har man brugt i Sverige, og på den måde er det lykkedes at få alle landene engageret i Schengensamarbejdet på en eller anden måde, fordi alternativet virker skræmmende.

Jeg tror, at hvis man havde spurgt befolkningerne i de nordiske lande, ville de til enhver tid hellere opretholde den nordiske pasunion frem for Schengenreglerne, som åbner grænserne i hele Europa, og det tror jeg også hr. Kaalund måtte sande, hvis hr. Kaalund ligesom Dansk Folkeparti ville arbejde for, at det her i Danmark ligesom i de andre nordiske lande er befolkningen, der bestemmer tempoet for integrationsprocessen og EU-samarbejdsprocessen og ikke kun politikerne.

Vi mener i Dansk Folkeparti, at det er ethvert suverænt lands ret at kontrollere sine grænser, og problemet med Schengenaftalen er jo, at vi fraskriver os retten til at kontrollere lige præcis på grænsen. Alternativet til at foretage kontrol på grænsen er at kontrollere via baglandspatrujer, stoppe ganske almindelige borgere i deres eget land, antaste dem og kontrollere deres bagagerum, og det næste bliver selvfølgelig, at de skal da kunne legitimere sig, for man skal jo kunne være sikker på, hvem de er. Det skræmmebillede er ikke bare noget, der bliver sagt, det er fuldt reelt i denne sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er ret fascineret af hr. Kristian Thulesen Dahls beskrivelse af ethvert lands suveræne ret til at kontrollere sine ydre grænser. Jeg vil gerne spørge, hvordan hr. Kristian Thulesen Dahl vil praktisere det i et land med flere tusind km kystlinje, hvor hver badebro er en ydre grænse. Hvordan vil hr. Kristian Thulesen Dahl i praksis gennemføre sådan noget?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg vil gerne gentage mit spørgsmål til hr. Kristian Thulesen Dahl: Mener hr. Kristian Thulesen Dahl, at den nordiske pasunion, som har fungere i årtier, har været hensigtsmæssig og god? Vi har kunnet passere grænserne uden at skulle vise pas, vi har haft rimelig fri bevægelighed, og det er i øvrigt det system, som ønskes overført til hele EU-området bortset fra de lande, der har reservationer over for det, dvs. England og Irland. Spørgsmålet går altså på, om hr. Thulesen Dahl mener, at ordningen har fungeret hensigtsmæssigt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig først sige til hr. Kaalund, at den diskussion har vi jo haft tidligere i forbindelse med en forespørgselsdebat.

Svaret er ja. Vi mener faktisk i Dansk Folkeparti, at ordningen har fungeret godt, og vi er også tilhængere af den nordiske pasfrihed. Men vi mener, der er en afgrundsdyb forskel på at have den og så have pasfrihed og manglende grænsekontrol til lande, der i den grad er anderledes opbygget end de nordiske lande, og det er jo det, der sker med Schengenaftalen.

Jeg kan huske, at jeg også har haft debatten med fru Elisabeth Arnold, og jeg vil helt klart sige, at vi mener, der er en virkelig afgrundsdyb forskel. Bare tag antallet af illegale immigranter. I de sydeuropæiske lande har man tilladt et arbejdsmarked for illegale indvandrere, som vi slet ikke har tradition for i Danmark og de nordiske lande i øvrigt. Der er meget stor forskel på den måde, man har valgt at opbygge sine lande på, og det er jo en ærlig sag. Det må landene selv om, og derfor er der også efter vores opfattelse en forskel med hensyn til, hvilke lande man vælger at have pasfrihed med, også når det gælder bekæmpelse af kriminalitet og terrorisme og den slags.

Til det andet, fru Elisabeth Arnold spørger om: Ja, selvfølgelig er det da nemmere nogle steder end andre steder at håndhæve en grænsekontrol; men selve det at have en grænsekontrol på landegrænsen, dér hvor folk umiddelbart kan passere den uden de større problemer, mener vi har en stor præventiv effekt, og vi mener, at de mennesker, der arbejder med grænsekontrollen i det daglige, kan bekræfte vores antagelse. Vi mener også, G 7-landene bekræftede det, da de i deres anbefaling af, hvordan

man i højere grad kan bekæmpe international terrorisme, bl.a. skrev, at de ønskede, at landene håndhævede en bedre grænsekontrol, osv. osv.

Men selvfølgelig er der forskelle, alt efter hvor det er, man håndhæver kontrollen. Nogle steder er det nemmere end andre, men det er jo ikke et argument for, at man skal fjerne kontrollen de steder, hvor det er muligt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det var et ualmindelig klart svar, hr. Kristian Thulesen Dahl gav om forskellen mellem de nordiske lande og resten af den store, vide verden. Jeg kunne forstå, at hr. Kristian Thulesen Dahl, som selv er høj og lys og blåøjet osv., synes, at vi roligt kan afskaffe grænsekontrollen til de nordiske lande, men at alt det, der ligger syd for grænsen, simpelt hen er den rene vildmark. Jeg kan forstå, at hr. Kristian Thulesen Dahl hylder princippet om, at Asien begynder i Malmö og Afrika i Kruså, og at det altså er dét, vi skal indrette vores verdensbillede efter.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Thulesen Dahl, når nu hr. Thulesen Dahl blander illegal indvandring ind i debatten: Er en argumentation om illegal indvandring et argument for at fastholde en paskontrol og en grænsekontrol?

Fru Lene Espersen har i dag beskrevet, hvor mange millioner mennesker der årligt passerer den dansk-tyske grænse, og noget tilsvarende gælder alle andre grænser inden for EU-området. Tror hr. Thulesen Dahl virkelig, at illegale indvandrere går op til paskontrollen og siger: Jeg er illegal indvandrer, kan jeg komme ind? De finder andre veje. Danmark har 7000 km kystlinje for slet ikke at tale om, hvad et andet EU-land som Italien har, og derfor går vi ind for bekæmpelse af illegal indvandring for fuld styrke ved hjælp af Europol og ved hjælp af Schengenaftalen osv. Vi mener, det er den vej, man kan gå, mere end det er spørgsmålet om, at vi alle sammen skal vise pas, fordi vi skal en tur til Hamburg.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil godt sige til fru Elisabeth Arnold, at vi har jo haft diskussionen før, så det er ikke no-

gen ny melding, hverken jeg eller fru Elisabeth Arnold efterfølgende går herop med. Det var den samme melding, fru Elisabeth Arnold kom herop med, sidste gang vi havde en debat om spørgsmålet, og jeg sagde også nøjagtig det samme.

Jeg kan kun sige, at jeg ikke kan svare bekræftende på det, fru Arnold siger, for det er en helt forkert udlægning, synes jeg. Men jeg kan sige, at selvfølgelig gør det en forskel, hvis man har pasfrihed og ingen grænsekontrol til lande, der organiserer sig på en helt anden måde, end vi har valgt at gøre. Det er helt klart, sådan er det, og det har ikke noget at gøre med, om de er blåøjede eller brunøjede, eller hvad de er. Det er simpelt hen helt elementært og klart, at hvis man accepterer et samfund, hvor man har et meget stort antal illegale indvandrere til at bestride f.eks. en stor del af arbejdsmarkedet, har man valgt at organisere sig på en anden måde, end vi bl.a. har valgt her i Danmark.

Det synspunkt kunne for så vidt have været gældende i forhold til Sverige, hvis de havde valgt at organisere sig på en anden måde, end vi har. Men det har de bare ikke gjort, de og vi har valgt at organisere os på en meget ens måde, og derfor er der forskel.

Til hr. Kaalund vil jeg sige, at vi ønsker jo også at bekæmpe illegal indvandring. Vi gør det for fuld skrue, kan man sige, og vi gør det altså også dér, hvor vi mener, det har en præventiv effekt. Selv om man selvfølgelig ikke kan forestille sig, at de, der ønsker at komme illegalt over en grænse, stiller sig op ved grænsekontrollen og siger, at de gerne vil ind i Danmark, har kontrollen jo en præventiv effekt, netop i og med at de pågældende ved, at de ikke bare kan sætte sig ind i en bil og køre op i Danmark med 80 km/t uden risiko for at blive stoppet. De skal igennem et område, man ikke bevæger sig igennem, hvis man vil illegalt ind i landet, og her er der en større chance for at tage dem, end hvis de kunne sætte sig ind i en minibus og bare køre lige så stille op i Danmark.

Vi mener altså, at kontrollen har en præventiv effekt, og de mennesker, der arbejder med de ting, fortæller også, at der er en præventiv effekt. Men dem ønsker man ikke at lytte til, og det er jo et politisk valg, som vi så kan ærgre os over. Det er jo hr. Kaalunds valg, at man ikke ønsker at lytte til de mennesker, der til daglig arbejder i praksis med de ting i grænseområdet.

Den fg. formand (Anders Mølgaard):

Fru Elisabeth Arnold for den tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det er kedeligt, hr. Kristian Thulesen Dahl bebrejder mig, at jeg kommer med det samme svar på den bemærkning, han kom med sidste gang, vi havde denne debat. Jeg havde da håbet, at hr. Kristian Thulesen Dahl ville komme med nogle nye argumenter eller nogle nye synspunkter nu, men det gjorde han altså ikke. Han kom med den samme gamle sang om, at de nordiske lande er bedre end alle andre, og derfor måtte jeg altså gå herop og spørge, hvad forskellen mellem de nordiske lande og alle andre lande egentlig er.

Jeg kan f.eks. nævne, at det første sted i Europa, hvor man indførte pasfrihed, var mellem Beneluxlandene, hvor man havde fri grænsepassage og pasfrihed og i øvrigt også en toldunion i mange, mange år, før vi fik det nordiske passamarbejde, og jeg forstår egentlig ikke, hvad forskellen er mellem de to grupper af lande. Man finder nogle nabolande, man har fælles værdier med, så kan man sagtens finde ud af at ophæve grænsekontrollen, og jeg kan slet ikke se, hvad der skulle være problematisk ved at ophæve grænsekontrollen til Tyskland, når vi har ophævet den til Sverige.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Elisabeth Arnold har det altså somme tider med bevidst at misforstå ting, for det er jo ikke, fordi fru Elisabeth Arnold er dum.

Jeg begræder bestemt ikke, at fru Elisabeth Arnold går herop og konfronterer mig med de samme synspunkter, som hun gjorde i den sidste debat. Jeg synes da, det er befriende, for det giver mig lejlighed til at understrege Dansk Folkepartis holdning, så det begræder jeg overhovedet ikke.

Jeg nævnte nogle eksempler før som baggrund for, at jeg og Dansk Folkeparti mener, at der er en stor forskel på at have pasfrihed mellem de nordiske lande og i Europa generelt, også i forbindelse med udvidelsen af EU. Gør det slet ikke indtryk på Det Radikale Venstre, at G 7-landene laver en opstilling, jeg tror af 25 punkter, hvor de anbefaler, hvordan man kan bekæmpe terrorisme mere indgående? En af de ting, de anbefaler, er såmænd, at man skal

skærpe grænsekontrollen mellem landene. Gør det overhovedet ikke indtryk?

Det er, som om sådanne argumenter er fuldstændig ude i skoven, eller også vil man ikke forholde sig til dem. Men de gør altså indtryk på os, og derfor handler bekæmpelse af international grænseoverskridende kriminalitet både om et stærkt politimæssigt samarbejde landene imellem og så sandelig også om, at når man som kriminel går fra et land til et andet, skal der være en risiko for, at man bliver pågrebet af den grænsekontrol, som naturligt eksisterer mellem to selvstændige lande.

Susanne Clemensen (CD):

Lige siden CD's stiftelse har vi været tilhængere af det tættest mulige samarbejde mellem Europas demokratiske lande, bl.a. af sikkerhedsmæssige, kulturelle, økonomiske og menneskelige grunde. Derfor er det også imod vore ideer om Europa, at Danmark på en række områder går enegang, og her tænker jeg naturligvis på forbeholdene. CD ønsker at ophæve de danske forbehold, der blev opfundet efter danskernes nej til Maastrichttraktaten ved folkeafstemningen i juni 1992 så hurtigt som muligt, men naturligvis med respekt for danskernes holdninger og naturligvis kun gennem en eller flere nye folkeafstemninger.

Forbeholdet vedrørende det retlige samarbejde er nu ajourført og i mere detaljeret form gentaget i Amsterdamtraktaten. Asyl-, visum- og indvandrerpolitikken og grænsekontrollen er flyttet fra det mellemstatslige samarbejde til det overstatslige samarbejde, mens den resterende del af samarbejdet om retlige og politimæssige forhold stadig er mellemstatslige anliggender.

Danmark meddelte i forbindelse med det nationale kompromis, at man ikke ønskede at medvirke til overstatsligt samarbejde, men at man på den anden side heller ikke agtede at hindre et snævrere samarbejde mellem de ørige medlemslande. Dertil er kun at sige, at man skal yde for at kunne nyde. Danmark sidder efter Amsterdamtraktatens ikrafttrædelse med ved forhandlingsbordet og kan give sin mening til kende, men stemmer ikke sammen med de øvrige medlemslande og skal heller ikke finansiere EU's udgifter på asyl- og indvandrerområdet, eftersom det er overstatslige anliggender, ligesom EF-Domstolens afgørelser på disse områder heller ikke gælder for Danmark.

I dag er det kun på visumområdet, at Danmark er med i det overstatslige samarbejde, og

CD mener ikke, det kan være rigtigt, at Danmark skal nøjes med det. Hvorfor skal Danmarks interesser være væsentligt forskellige fra de andre medlemslandes? Naturligvis skal Danmark være med på banen og yde sit bidrag, ikke kun nyde. En grænseoverskridende, organiseret kriminalitet er en trussel mod alle medlemslande, hvorfor det er nødvendigt at gøre en fælles indsats, og selv med forbeholdet vedrørende det retlige samarbejde er der et stigende behov for et vidtgående samarbejde på dette område. Der er med Amsterdamtraktaten skabt en ramme om det retlige samarbejde, som Danmark ikke fuldt ud er med i, og det er en temmelig usædvanlig situation, som sættes i relief af, at vi burde kunne yde et væsentligt bidrag til den europæiske debat om, hvordan man forener retlig disciplin med velfærdsstaten.

Danmark har tiltrådt Schengenkonventionen, der udover at skabe grundlag for en forsvarlig gennemførelse af den frie personlige bevægelighed også indeholder mulighed for et retligt samarbejde inden for straffesager om udlevering, overførsel, retsforfølgning og ulovlig handel med narkotika osv. Men det mest markante samarbejde på det politimæssige område er sket med Europolkonventionen, der hovedsagelig har til opgave at gøre den politimæssige efterforskning i de enkelte medlemslande lettere. Dette er helt i tråd med CD's ønske om, at politimyndighederne i de enkelte medlemslande får mulighed for at samarbejde om efterforskningen af strafbare forhold.

Jeg vil slutte med at sige, at justitsministeren i sin tale efter CD's opfattelse fremhævede en række områder, hvor det er naturligt, at landene i EU samarbejder effektivt, og at Danmarks forbehold ikke er helt uden problemer. Danmark har meget at byde på i det europæiske retlige samarbejde, og derfor ærgrer det os, at vi stadig har et forbehold på dette område.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne indledningsvis sige tak til de to ministre for deres svartaler på forespørgselsens begrundelse. Jeg synes, det er udmærket, at vi med jævne mellemrum får mulighed for at få en debat om, hvor langt og på hvilken måde samarbejdet på dette meget vigtige område skrider frem inden for EU.

Det Radikale Venstre er store tilhængere af internationalt samarbejde, og vi er også tilhængere af internationale aftaler. Vi synes som udgangspunkt, at de åbne grænser i EU er o.k., vi

synes, det er i orden, at man letter samhandelen, og vi synes også, det er i orden, man letter forholdene for persontrafikken. Også muligheden for at pendle tværs over grænserne som arbejdstager er vi tilhængere af, og vi ser frem til, at det bliver lettere at pendle, når den faste forbindelse mellem Danmark og Sverige er blevet etableret.

Hele denne udvikling er vi ikke det mindste utilfredse med, selv om vi godt ved, at åbningen af grænserne åbner for fristelser og misbrug, både hvad angår kriminalitet, og hvad angår uønsket indrejse af folk, som vi ikke vil have ind i landet. Der er ingen grund til at lukke øjenene for den bivirkning af de åbne grænser, men vi har blot ønsket fra Det Radikale Venstres side at sige: O.k., vi vil gerne have de åbne grænser, fordi de indebærer mange fordele, og vi må så prøve at tackle de ulemper, de fristelser og de problemer, der er ved at have de åbne grænser.

Alle andre former for problemer, der kan opstå, fordi borgere i de forskellige lande handler på bestemte måder og etablerer sig f.eks. som familier med børn osv., giver jo også anledning til, at man skal lave aftaler mellem de forskellige lande om, hvordan man tackler problemer, som opstår.

Problemerne kan fortrinsvis tackles på flere forskellige måder, nemlig gennem mellemstatslige aftaler, konventioner, bilaterale aftaler eller regionale aftaler i mindre kredse af lande, og så har vi endelig også den regulering, som vi kender fra EF-direktiverne, som er en helt speciel vedtagelsesform, og som har direkte retskraft for borgerne i de lande, som har indgået aftalen.

I Danmark har vi eksempler på alle typer af samarbejdsformer, og vi er ganske pragmatiske på det område og handler på forskellig måde, afhængig af hvad det er for en type aftale. På skatteområdet har vi f.eks. bilaterale aftaler om dobbeltbeskatning. Vi har på det nordiske område haft masser af aftaler om politisamarbejde.

Jeg vil blot minde hr. Kristian Thulesen Dahl om, at de åbne grænser, vi har haft i Norden i mange år, jo har medført et meget intensivt politisamarbejde. Vi må gå ud fra, reglerne er i orden, men vi kender dem faktisk ikke i Folketinget, for vi har aldrig diskuteret dem. Jeg ved ikke, hvor mange registre de har opbygget, men vi ved så meget, at hvis der bliver begået et bankrøveri i Umeå, så ringer det svenske polit ned til det danske og siger: Bankrøveren tog

sydpå i en hvid Volvo, og vi er helt sikre på, at I kan finde den i Helsingør i løbet af et par timer.

Så der er jo et internationalt politisamarbejde dér, hvor man har åbne grænser. En ganske naturlig konsekvens af, at man har åbne grænser, er, at man også må tage forholdsregler over for den kriminalitet, der selvfølgelig vil søge over, hvor det er muligt.

Hvad angår det retlige indre samarbejde som helhed inden for EU's område, så er det jo mange gange tidligere i denne her debat beskrevet, at vi har denne specielle konstruktion. Det Radikale Venstre respekterer forbeholdet, som blev indgået ved Edinburghaftalen, og som efterfølgende blev bekræftet ved afstemningen i 1993.

Vi har så i forbindelse med Amsterdamaftalen fået en speciel konstruktion, som tillader de øvrige 14 lande at gå videre og Danmark at opretholde sin mellemstatslige konstruktion. Det er ikke nogen let konstruktion at forklare, men den er nødvendig. Det er, hvis vi skal respektere det danske forbehold, nødvendigt, at vi har denne konstruktion, som gør, at vi ikke er med i samarbejdet på de samme vilkår, som de andre er.

Det Radikale Venstre må blot konstatere med en let omskrivning af Benny Andersen: »Det er besværligt med, men det er umuligt uden«.

Vi vil gerne have det internationale samarbejde. Vi vil gerne havde de åbne grænser. Vi også gerne havde det retlige og indre samarbejde i EU, og vi kan ikke få det under søjle 1, og vi vil så opretholde det på den måde, det er lavet nu, og det er den måde, vi skal gøre det på. Der er ingen vej udenom.

Hvad angår selve fremskridtene eller ændringerne inden for det retlige og indre område, må man sige, at det går langsomt, og det gør det jo, fordi det er områder, som er utrolig følsomme for de forskellige lande, og fordi den måde, man vedtager tingene på, heller ikke altid er lige effektiv.

Jeg kan nævne f.eks., at Dublinkonventionen var 7 år om at træde i kraft, fordi der simpelt hen var meget langsomme ratifikationsprocesser i de forskellige parlamenter, men det er så lykkedes efterhånden at få den til at træde i kraft, og vi har da også i Danmark allerede haft nytte af denne konvention, som jeg i bund og grund synes er meget fornuftig.

Der er ingen grund til at tro, at der er ret meget, der løber fra os på det her område. Frem-

skridtene eller – om man vil – ulykkerne, hvis man ser sådan på det, er meget begrænsede, og det er langsomme ændringer, som vi får rig mulighed for at diskutere her i Folketinget undervejs. Jeg synes bare, det er vigtigt at slå fast, at vi skal have internationale reguleringer, skal have mellemstatslige reguleringer, fordi vi bliver mere omkringfarende alle sammen både i vores privatliv og i vores arbejdsliv.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge fru Elisabeth Arnold, der ligesom jeg går ind for de åbne grænser, om, hvad Det Radikale Venstre vil gøre ved det problem, at Tyskland nu kræver, at Polen skal indrette en lukket grænse mod Ukraine, en grænse, der faktisk vil adskille den meget polskorienterede befolkning, der lever i den vestlige del af Ukraine, fra polakkerne på den anden side af grænsen.

Hvad vil Det Radikale Venstre gøre ved, at Østrig nu kræver af Ungarn, at Ungarn skal lukke sine grænser over for Rumænien, hvor der bor et stort ungarsk mindretal?

Er det til at bære, at vi på den måde skaber nye mure og skel i Europa? Er det til at bære for en, der som fru Elisabeth Arnold har visionen om de åbne grænser? Ja, hvad er det egentlig, man har opnået med det, man har rodet sig ud i?

Og så vil jeg gerne spørge fru Elisabeth Arnold: Det møde, der skal foregå i morgen i Justitsministrenes Råd, er vi ikke blevet orienteret om i Folketingets Europaudvalg, men er det ikke rigtigt, at det grundlag, vi har, er, at hvis noget er væsentligt, så skal Europaudvalget orienteres? Og det har ikke noget at gøre med, om det er et formelt eller uformelt møde.

Det vil jeg gerne have fru Elisabeth Arnold til at bekræfte, for hvis fru Elisabeth Arnold ikke kan bekræfte det, så står vi i den situation, at vi skal til at diskutere den beretning, som vi nu drøfter i Folketingets udvalg, helt forfra. Jeg synes, fru Elisabeth Arnold skal betænke konsekvenserne af det, hun siger.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg glæder mig til at høre svaret på det sidste spørgsmål, der netop er blevet stillet.

Det, jeg ellers vil tage ordet for, er bare for at komplimentere fru Elisabeth Arnold for det fremragende eksempel, som fru Arnold gav

heroppe fra talerstolen i sin ordførertale: Hvis der begås en kriminalitet, en kriminell handling i f.eks. Sverige, så tager det svenske politi telefonen og ringer til det danske politi.

Jeg ville ikke have noget som helst imod, at hvis der begås et røveri i Sønderjylland og man finder ud af, at forbryderne flygter til Tyskland, at det danske politi så tager telefonen og ringer til det tyske politi. Jeg vil såmænd ikke engang – må jeg sige til fru Elisabeth Arnold – forlange et stykke papir herinde i Folketinget på, at de gør det. Jeg synes faktisk, det er deres pligt.

Så spar os for de her lommeeksempler og kom med noget, der er noget kød på. Hvor er det egentlig, at vi ikke kan have et godt samarbejde politimyndighederne imellem uden nødvendigvis at være med i den udvikling hen imod et overstatsligt retligt samarbejde, som finder sted i EU for tiden?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Om grænsekontrollen ved nogle af de lande, som enten grænser op til EU-lande eller kommende EU-lande, kan jeg kun sige, at det er jo præcis det samme, vi stiller krav om, når nye ansøgerlande søger optagelse i EU. Vi har stillet krav til Litauen om, at de etablerer en grænse ind mod Rusland. Det har der nemlig ikke været før. Der skal etableres en grænse. Det er nyt. Det har vi måttet kræve af de kommende EU-lande.

Det synes jeg er en ganske logisk udvikling, og jeg kan ikke se, at det skulle medføre, at vi – hvis man ikke bryder sig om den udvikling – alle sammen igen etablerer vores fuldstændige og totale grænsekontrol. Det synes jeg dog ville være en ulykke, hvis vi skulle etablere et nyt jerntæppe imellem alle landene i Europa. Det har vi jo haft tidligere, skal vi virkelig have det igen? Det kan umuligt være meningen. Det kan selv ikke hr. Albrechtsen ønske vi skal have.

Så vil jeg godt sige om de formelle og uformelle møder, at det er rigtigt, at der er væsentlighedskriterier. Det bliver jeg nødt til at indrømme. Det er der. Men det er også rigtigt, at der ikke er nogen dagsorden. Der er ikke nogle vedtagelser, der er ikke noget referat, og der er ikke nogen mandatgivning. Det kan vi ikke have. Det har været en tradition i Europaudvalget i al den tid, vi har haft diskussionen med ministrene, at vi ikke kan beslutte noget, og vi kan heller ikke givet noget mandat til uformelle møder.

Derfor er det ofte meget forvirrende, når man i pressen bliver mødt med opskræmte beretninger om, at nu er det blevet drøftet i Europaudvalget, hvad der skal ske på et uformelt møde. Der er en orientering, men der bliver ikke givet noget mandat, og der kan ikke tages beslutninger på et uformelt møde.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl vil jeg blot sige, at når jeg nævner det nordiske politisamarbejde, så er det, fordi jeg konstaterer, at Dansk Folkeparti ligesom vi andre har levet med et udstrakt politisamarbejde mellem nabolande, hvor vi overhovedet ikke kender reglerne. Folketinget kender ikke reglerne for det nordiske politisamarbejde. Det accepterer vi. Men vi har meget svært ved at acceptere politisamarbejde med de Europalande, der ligger syd for os, og det finder jeg mærkværdigt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg siger tak for svaret om, at det er væsentlighedskriteriet, der er afgørende. Og naturligvis er vi enige om, at der kan ikke gives mandat på et Europaudvalgsmøde, hvor man drøfter et uformelt ministerrådsmøde, men man har altså krav på, at regeringen kommer, når det er væsentligt.

Her bliver jeg så nødt til at sige, at det er altså en fejl og i strid med de retningslinjer, der ligger, at ministeren ikke har forelagt lige præcis det her møde for Folketingets Europaudvalg, for det er i allerhøjeste grad væsentligt, hvad der foregår dér. Det håber jeg ministeren har lyttet meget opmærksomt til.

Så bliver jeg nødt til at sige, at der er et kraftigt element af hykleri i Det Radikale Venstres position vedrørende åbne grænser. Der var jo næsten ingen – havde jeg nær sagt – grænse for det smukke billede af det nordiske samarbejde, og at sydeuropæiske lande er lige så gode som nordiske lande, og der skal vi også have åbne grænser osv.

Jeg er helt med. Men det bliver desværre så lige nødvendigt at oprette nogle nye lukkede grænser i Europa, endda hvor der ikke tidligere har været det. Det hænger jo ganske enkelt ikke sammen, må jeg sige til fru Elisabeth Arnold.

Det Radikale Venstre er ved at påtage sig ansvaret for at lukke nogle grænser, endda mellem befolkningsgrupper af samme nationalitet. Ungarere på begge sider af grænsen og polakker på begge sider af grænsen skal adskilles af nye mure. Jeg ved ikke, om fru Elisabeth

Arnold har set den nuværende østrigske syd- og østgrænse med al dens pigtråd og vagttårne, og jeg ved ikke hvad. Det er jo den slags grænser, der nu skal oprettes i Østeuropa. Jeg synes simpelt hen ikke, det hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Fru Elisabeth Arnold sagde tidligere i debatten i en kort bemærkning, at der jo heller ikke var nogen grænsekontrol mellem de nordiske lande. Jo, det er der. Der forefindes en grænsekontrol mellem de nordiske lande, og hvis fru Elisabeth Arnold ikke har set den, så kan vi da følges ad ned i Havnegade, og så kan fru Elisabeth Arnold se, at der er en grænsekontrol.

Næ, det, man har mellem de nordiske lande, er en pasfrihed. Det er noget helt andet, end at man fjerner grænsekontrollen. Det vil jeg da godt høre en kommentar til.

Så fremturer fru Elisabeth Arnold lige som alle andre EU-tilhængere: Er det, EU-modstanderne vil, virkelig, at man igen skal have et jerntæppe ned gennem Europa? Nej, vi ønsker den grænsekontrol, der er i dag, og den vil fru Elisabeth Arnold vel ikke karakterisere som et jerntæppe. Men når nu vi taler om et jerntæppe, er virkeligheden så ikke, at man bare flytter det gamle jerntæppe lidt længere østpå og så genetablerer det? Er det i virkeligheden ikke det, der er tale om?

Så i forhold til de nordiske lande og deres mulighed for politimæssigt samarbejde om bekæmpelse af kriminalitet: Ja, det fungerer ganske fint. Det fungerer ganske fint, uden at man er nødt til at lave en konstellation, som man er i gang med at gøre i EU. Det kunne jo også være sjovt, for så ville man jo få både Interpol, Euro-pol og Nordpolen, og Nordpolen eksisterer jo sådan set i forvejen, men det er jo en helt anden historie.

Næ, sagen er, at det samarbejde, der fungerer mellem de nordiske lande, fungerer ganske perfekt, uden man er nødt til at have et overstatsligt politi.

Hvorfor dog ikke lave den glimrende ordning for resten af Europa? Hvorfor ikke lave den glimrende ordning med, at der er pasfrihed, men at der stadig væk er en grænsekontrol mellem resten af de europæiske lande? Hvorfor dog ikke bruge det pragteksemplar, vi kender fra de nordiske lande?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

To ting. For det første er det vel lidt af en tilsnigelse at forsøge at påstå, at alternativet til fuldstændig at afskaffe grænsekontrollen mellem EU-landene er en grænsekontrol, som man kendte det blandt de kommunistiske lande for år tilbage, hvor det altså drejede sig om at undgå, at ens egne borgere slap ud, fordi de gerne ville ud i frihed. Hvad er det for en sammenligning?

Jeg synes simpelt hen, at det næsten er at bringe debatten ned på så lavt et plan, at det er svært at deltage i den. Jeg må bede fru Elisabeth Arnold om at finde på noget bedre.

Den anden ting er spørgsmålet om mandatgivning i Europaudvalget osv. Det kan godt være, at jeg har misforstået noget, men det er vel regeringen, der beder om et mandat. Det er regeringen, der afgør, hvornår den mener, der er behov for et mandat og for at få en tilkendegivelse fra Folketinget om, at den kan gå den ene eller anden vej.

Jeg tror, det er noget, vi skal granske lidt mere, før vi måske siger noget meget bombastisk, for jeg er bange for, at den debat, der i virkeligheden er ved at udspille sig, svækker Europaudvalgets mulighed for at føre parlamentarisk kontrol med regeringen. Og er der noget, som Europaudvalget må være enige om ikke at gøre, er det selvfølgelig at spænde ben for sig selv i kravet om at få så meget information fra regeringen som muligt.

Derfor tror jeg, at vi lige skal have gransket reglerne grundigt, så vi er sikre på, at dér, hvor vi har bragt regeringen til at skulle komme til Europaudvalget, fastholder vi det i hvert fald og svækker ikke vores situation gennem en debat, der finder sted her i salen på et mangelfuldt grundlag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Keld Albrechtsen spurgte, hvordan jeg dog kunne nænne at bede om at få etableret grænser mellem befolkninger, som tilfældigvis var på hver sin side af en grænse. Altså sådan er grænserne nu engang. Der er faktisk mindretal på begge sider af grænserne mange steder i Europa, og et af de principper, vi har henholdt os til i hele den europæiske integrationsproces, som er i så fuld gang i øjeblikket, er jo, at vi ikke flytter landegrænser.

Det giver meget, meget store problemer, hvis man skal flytte landegrænser, medmindre begge nationer ved gensidig overenskomst, eventuelt ved folkeafstemninger, er enige om, at grænsen skal flyttes.

Så hvis vi skal bevare grænserne dér, hvor de nu én gang er, så skal vi give befolkningerne på hver side af grænsen udstrakt selvstyre og udstrakt mulighed for at bevare deres identitet. Det forhindrer jo ikke, at landegrænserne ligger dér, hvor de gør. Det er mange gange tilfældigt, og det er stormagtsinteresser, der har gjort, at grænserne ligger dér, hvor de gør. Men det er altså nogle af de ting, som vi har fundet ud af i den europæiske integrationsproces; det kan vi ikke røre ved, for så bliver der virkelig problemer.

Og så siger hr. Tom Behnke, at vi vil flytte jerntæppet østpå. Jeg vil egentlig gerne flytte det så langt ud, så det kom helt ud i Stillehavet, vil jeg gerne sige, det ville passe mig ganske udmærket. Og så blev det endda nævnt, at vi klarer den nordiske pasunion udmærket uden at have et overstatsligt politi. Jamen vi har altså heller ikke noget overstatsligt politi i EU, vil jeg gerne sige.

Det er muligt, at hr. Tom Behnke synes, at det nordiske politisamarbejde fungerer ganske udmærket, og det gør det sikkert også. Men de regler, der er grundlaget for det nordiske politisamarbejde, de regler, der styrer det, den registeropbygning, der f.eks. er, de kommunikationslinjer, der er, kender vi ikke noget til i Folketinget. Det er også muligt, at vi ikke skal kende noget til dem, men vi kender dem altså ikke. Vi kender ikke en brøkdel til de detaljer, der styrer det nordiske politisamarbejde, som vi gør til det europæiske politisamarbejde.

Og til sidst til hr. Kristian Thulesen Dahl: Jeg ønsker ikke grænsekontrol som i tiden med det gamle jerntæppe, men det er altså også naivt at bilde befolkningen ind, at den grænsekontrol, vi har haft i Danmark i de sidste mange år, er særlig effektiv. Det har selv grænsepolitiet sagt masser af gange. Det er stikprøver, man tager, der kommer 80 millioner mennesker – jeg tror, det er nævnt tidligere i debatten her – over den dansk-tyske grænse om året. Det er selvfølgelig kun stikprøver, det er nåle i høstakke, man kan fange ved den kontrol, der er ved den dansk-tyske grænse, men selvfølgelig hvis der er en speciel grund til, at man skal gennemsnøge alt, kan man sætte ind hurtigt og sige: Der er en særlig grund til, at vi skal stoppe alle, der prø-

ver at krydse grænsen. Og sådan er det i øvrigt også i Schengenaftalen.

Justitsministeren (Frank Jensen):

På de uformelle møder er det ikke sædvane, at der forelægges i form af samråd, hvor ministeren selv beder om at komme i samråd og forelægge sager, hverken i Retsudvalget eller i Europaudvalget. Sådan er det for alle ministre, det er ikke noget, der er særskilt for retlige og indre anliggender.

Jeg er også enig med hr. Albrechtsen i, at der i de nye procedurer er et væsentlighedskriterium i forhold til, hvilke sager vi skal optage Europaudvalgets tid med, når vi kommer i Europaudvalget. Sådan er det jo, og det er vi meget opmærksomme på fra regeringens side, at vi ikke skal sidde og forelægge alle A-punkter, som jo har været forelagt osv. tidligere, men vi skal forelægge dem, der har et væsentlighedselement for Europaudvalget; det skal vi gøre.

Det har jeg faktisk også gjort forud for mødet her torsdag og fredag for justits- og indenrigsministre i den forstand, at de sager, som jeg selv ønsker at bringe på dagsordenen til en uformel drøftelse, nemlig grov miljøkriminalitet, hvor jeg har foreslået, at vi på et tidspunkt kunne behandle en fælles aktion i kampen mod den grove miljøkriminalitet, har jeg sendt til Europaudvalget for længst og gjort opmærksom på, at jeg ville rejse det på det uformelle møde.

Så jeg vil sige til hr. Albrechtsen: Lad nu være med at prøve at skabe et billede af, at vi ikke er i stand til at kunne overholde de arbejdsregler, fællesregler, vi har; det synes jeg faktisk går ganske godt, og jeg håber også, at hr. Albrechtsen vil sige, at o.k., det var måske at gå for langt, for hr. Albrechtsen blev først opmærksom på, at det var et uformelt møde lidt henne i debatten om det tema.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Så fandt jeg ud af det. Nu ved jeg, hvorfor fru Elisabeth Arnold ikke kan anbefale resten af EU, at man bruger den nordiske model. Og det er jo, som fru Elisabeth Arnold selv sagde det: Folketinget kender ikke noget til det. Nej, sagen er, at fru Elisabeth Arnold ikke kender noget til det. Fru Elisabeth Arnold vidste ikke, at der stadig væk findes en ren de facto-grænsekontrol mellem de nordiske lande.

Fru Elisabeth Arnold sagde, at Folketinget ikke har kendskab til, at der findes registre i de

nordiske lande, men det er sådan set, fordi de registre ikke findes. De findes ikke, det er jo derfor, Folketinget ikke har kendskab til dem. I modsætning til i det europæiske Europol og Schengen, dér vil man lave registre; der er en væsentlig forskel, som gør, at det igen er et argument for, at man burde kopiere den nordiske model i stedet for at lave den nye, man vil i EU.

Og derudover kender Folketinget jo godt de regler, der er mellem de nordiske lande. Hele dobbeltstrafbarhedsprincippet, udlevering af kriminelle, pådømmelse ved hjemting, og der kunne såmænd nævnes flere. De spilleregler, der er mellem politimyndighederne og de retslige myndigheder i de nordiske lande, er Folketinget bekendt med, og hvis ikke fru Elisabeth Arnold er bekendt med dem, kan hun garanteret spørge hos justitsministeren og så blive bekendt med dem ad den vej.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg opfatter faktisk i meget høj grad, at det, der er sket i EU med Schengenaftalen f.eks., er en udbredelse af den nordiske pasunion til hele Schengenområdet. Jeg har ikke noget som helst imod at eksportere den model til hele resten af Europa, det synes jeg er en glimrende idé.

Den fg. formand (Anders Mølgaard):

Ja, så vender vi tilbage til ordførerrækken. Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Den udvikling, som sker i debatten i de andre EU-lande, i EU-Kommissionen og i EU-Parlamentet, tegner i øjeblikket et dystert billede, som den danske regering står dårligt rustet over for med den politik, som man i dag har lagt frem.

Fra alle sider kommer ønskerne om at styrke Europol i retning af et unionspoliti. Fra alle sider kommer ønsket om, at det retlige samarbejde i EU skal lægges ind under det, man på EU-sprog kalder det kommunitære, altså lægges ind, hvor EU-Kommissionen, EF-Domstolen og Europa-Parlamentet får indflydelse på tingene, det, der også kaldes det overnationale.

Vi er på vej frem mod unionspolitiet, vi er på vej frem mod et overvågningssamfund med enorme registre også indeholdende politisk registrering. Vi er på vej frem mod et Fort Europa. Trods al hykleriet om åbne grænser osv., som vi har hørt den ene ordfører efter den an-

den brillere med her i dag i debatten, så er vi i realiteten på vej frem mod et Europa, hvor en række lande lukker sig inde bag høje mure, lukkede ydre grænser.

Jeg synes alt i alt, det er et ganske dystert billede, der tegner sig. Vi har set, hvordan Europol nu begynder at gå i gang med opbygningen af sine registre. Vi har set, man har truffet beslutning om at lægge begrebet terrorisme ind under Europol, selv om man ikke har kunnet finde ud af, hvad begrebet terrorisme er, selv om vi ved, at nogle lande opfatter en terrorist som en, der bare er uenig med regeringen. Vi så, hvorledes medlemmer af et politisk parti i Spanien blev dømt, fordi de havde sagt nogle ting i fjernsynet, som man ikke brød sig om.

Det har ikke efter dansk ret noget at gøre med terrorisme, hvad folk siger i fjernsynet eller fra en talerstol, og det er dødsensfarligt, at man fra den danske regerings side har godkendt, at Europol kan gå i gang med at oprette registre vedrørende terrorisme, selv om man ikke har været i stand til at blive enige om, hvad terrorisme er. Det er farligt for retssikkerheden, at man nu vil tillade oprettelsen af såkaldte analysedatabaser, hvor det også bliver muligt at registrere politiske modstandere.

Den udvikling vil vi fra Enhedslistens side bekæmpe med næb og kløer. Vi ønsker ikke dette unionspoliti, og vi ønsker ikke disse lukkede grænser.

Vi ser det også i forbindelse med dette fingeraftryksregister, som man vil oprette, Eurodac. Her udvider man hele tiden personkredsen, således at en masse mennesker, der ikke har gjort sig skyldig i noget som helst kriminelt eller noget som helst, indføres i dette fingeraftryksregister. Når man lægger alle disse registre sammen, bliver det næste skridt jo det, man kalder det europæiske informationssystem, som man er ved at planlægge, som Parlamentet meget ønsker, hvor alle disse registersystemer så smelter sammen: SIS-register, SIRENE-system, Europolregister, Eurodac osv., og det er jo det amerikanske system NSA-systemet, man i virkeligheden har som sigtepunkt.

Så vil jeg godt spørge ministeren, nu har jeg spurgt flere af ordførerne: Hvad vil man stille op med de krav, der kommer fra Tyskland og Østrig om lukkede grænser i Østeuropa? Vil man også fra dansk side, ligesom Tyskland og Østrig, kræve som betingelse af Polen og Ungarn, for at de kan komme ind i EU, at så

skal de lukke deres grænser mod øst? Er det også den danske regerings holdning?

Hvis det er den danske regerings holdning, at man går ind for disse lukkede grænser mod øst, så synes jeg, man skal stoppe alle disse festtaler om åbne grænser, og hvor er det fint i Europa, og vi kan bare rejse, som vi vil, osv. osv. Så synes jeg, man skal stoppe den snak. Så synes jeg, vi står med et Europakort, der ikke ser godt ud, et Europakort, hvor nogle lukkes ude, Ukraine f.eks. Fru Elisabeth Arnold og ministeren kan vel ikke mene, at Ukraine står umiddelbart over for at blive optaget i EU? Så det er jo ingen løsning at pege på.

Vil man virkelig kunne acceptere fra regeringens side, at grænsen til Ukraine skal lukkes for good and ever, i hvert fald for mange, mange år frem i tiden? Jeg synes det ikke, og jeg vil gerne høre ministerens redegørelse for det problem.

Tom Behnke (FP):

Jeg har siddet hele dagen i dag og ventet på at få et svar på: Hvad er egentlig årsagen til, at vi skal have den her forespørgselsdebat? Hvorfor er det egentlig, at nogle partier, som jo – og det er jo ikke nogen hemmelighed – er stærke tilhængere af et stærkere og stærkere EU og udvidelse af samarbejdet, har ønsket en forespørgselsdebat?

Ja, partierne er ikke kommet med noget forslag til vedtagelse, så vi ved egentlig ikke helt konkret, hvad det er, partierne vil opnå med at have en forespørgselsdebat. Det er vel ikke, fordi vi bare skal snakke om tingene? Det er vel, fordi man ønsker at komme videre. Hvor er så den skjulte dagsorden henne? Hvad er formålet med at rejse den her forespørgselsdebat her i dag? Hvad ønsker man at opnå? Det synes jeg stadig væk at vi savner svar på.

Sagen er jo, at vi jo kan samarbejde omkring bekæmpelse af den grænseoverskridende kriminalitet, uden at man behøver at fjerne grænsekontrollen, præcis som det foregår allerede i dag. Det at fjerne grænsekontrollen er jo ikke en forudsætning for, at man kan samarbejde om bekæmpelse af kriminaliteten, tværtimod.

Udenrigsministeren sagde i sin tale, at nu kan vi ikke hindre de andre lande i at køre videre. Nej, det er rigtigt i dag, men den mulighed havde vi rent faktisk tilbage i 1993. Dengang havde man jo travlt med at bilde befolkningen ind, at det kunne man sagtens, og Danmark tog forbehold, og det var noget, der ville komme til at holde. Overhovedet ikke. Befolkningen blev

narret, befolkningen sagde ja, og nu kører toget. Og så er det rigtigt, som udenrigsministeren sagde det: Nu kan vi ikke hindre de andre lande i at køre videre.

Sådan som spillereglerne er, så har Danmark jo kun muligheden for at følge trop, ellers vil de andre lande jo træffe passende foranstaltninger, og ve mig om ikke det her Folketing og flertallet skal sikre sig, at vi følger med, når de andre lande går videre.

Vi ved jo, at de Schengenregistre, som er blevet oprettet, ikke er sikre, selv om der ligger masser af personfølsomme oplysninger i dem. Man kan jo læse overskrifter i aviserne: »Politisamarbejdet fuldt af huller«, hvor justitsministeren også erkender, at systemet ikke er sikkert. Justitsministeren siger, at det aldrig vil kunne lade sig gøre at lave et system, der er helt sikkert. Europol udvides og får stadig flere beføjelser, og det er jo ikke nogen hemmelighed, at der er meget stærke kræfter, der arbejder for et egentligt unionspoliti, et forbundspoliti, sådan som vi også kender det fra bl.a. USA. Det er en skræmmende fremtid at se i møde.

Deltagelse i Schengensamarbejde og Europol er en udhuling af det ene af de fire danske forbehold. Både Schengen og Europol udvikler sig og udhuler således dag for dag det danske forbehold. Det danske forbehold er reelt ikke noget værd mere, og dermed har flertallet i Folketinget og regeringen tilsidesat folkeafstemningen tilbage i 1993.

Selvfølger skal vi bekæmpe den internationale kriminalitet. Selvfølgelig skal vi bekæmpe den grænseoverskridende kriminalitet, og det vil vi i Fremskridtspartiet også meget gerne være med til, både når vi taler om narkotika, menneskesmugling, terrorisme, hvidvaskning af penge, og der kunne nævnes mange andre grænseoverskridende, internationale kriminelle handlinger.

Men sagen er jo, at det samarbejde findes allerede i dag, og samarbejdet kan nemt udvides, uden at det behøver at have noget med EU at gøre, og samarbejdet kan ske, samtidig med at vi bevarer grænsekontrollen.

Og grænsekontrollen, som mange i dag har talt hånlige om – det synes jeg er skammeligt – har klart en berettigelse. Vi ved jo, at grænsekontrollen i dag bevirker, at man pågriber narkotikasmuglere, man pågriber menneskesmuglere. Det ønsker man åbenbart at sætte over styr, men det, som man slet ikke har for øje, som er det allerallervigtigste ved grænsekontrol-

len, er den præventive effekt af, at de kriminelle ved, at her er et svært sted at passere, her er et svært sted at komme over, og derfor vil langt de fleste kriminelle enten helt undlade at gøre det eller passe ganske meget på.

Så lyser det røde lys, og jeg skal så løbe videre til den sidste side og sige, at med hensyn til de fremsatte forslag til vedtagelse er det således, at vi kan støtte forslaget fra SF, og at forslaget fra Dansk Folkeparti også kan opnå vores tilslutning, hvorimod forslaget fra Enhedslisten ikke i denne omgang kan opnå vores tilslutning.

Tove Videbæk (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på det her område, hr. Jann Sjursen, ikke kan være til stede, skal jeg for Kristeligt Folkeparti fremføre følgende:

Samarbejdet på EU-niveau om indre og retlige anliggender er blevet stadig vigtigere. Det er nemlig ikke kun miljøproblemerne, som det så ofte er blevet fremhævet i EU-debatten, der er grænseoverskridende. Ironisk nok synes det som om, at i takt med, at det indre marked realiseres og de indre grænser i Fællesskabet nedbrydes, så vokser den grænseoverskridende kriminalitet tilsvarende og det snart sagt på alle områder. Og i takt med, at ansøgerlandene bliver medlemmer af EU, bliver problemerne efter alt at dømme ikke mindre.

Så meget desto mere vigtigt er det, at EU i disse år udvikler de nødvendige redskaber til effektivt at kunne bekæmpe organiseret kriminalitet, og EU må forstærke samarbejdet med ansøgerlandene, når det gælder disse spørgsmål.

Lad mig i den forbindelse pege på den handel med kvinder, der helt åbenbart finder sted, og som Danmark er involveret i. Her kan jeg ikke lade være med at pege på, at vi selv må gå foran med et godt eksempel i effektivt at bekæmpe organiseret kriminalitet, og det er ikke tilfældet p.t., som det bl.a. er fremgået af dagbladet Politikens beskrivelse af de lettiske kvinder, der bliver handlet med henblik på at arbejde på bordeller i Danmark.

Det er med andre ord ikke kun EU og ansøgerlandene, der skal lægge sig i selen for at bekæmpe den organiserede kriminalitet; det skal vi også i Danmark. Og det er direkte pinligt, at vi har så slatten en holdning til handel med kvinder og til prostitution i det hele taget.

Kristeligt Folkeparti lægger vægt på, at der via samarbejdet i Europol sættes de nødvendige midler ind på at bekæmpe narkokriminalitet, økonomisk kriminalitet, terrorisme og lignende.

Lad mig nævne bekæmpelse af børnepornografi som et godt eksempel på, at vi i Danmark ikke alene kan begrænse udbredelsen heraf på Internettet. Det kalder i høj grad på en fælles indsats, hvis vi skal vinde den kamp, og det skal vi.

Med hensyn til flygtningeområdet er det helt afgørende for Kristeligt Folkeparti, at det forstærkede samarbejde, som Amsterdamtraktaten lægger op til på dette område, realiseres på en humanitært forsvarlig måde og er i overensstemmelse med f.eks. flygtningekonventionen og de internationalt anerkendte menneskerettigheder.

Behovet for en fælles flygtningepolitik er åbenbart. For det første for at undgå, at flygtningene bliver kasterbolde mellem de forskellige EU-lande, og for det andet for at sikre en mere ligelig fordeling af flygtningene mellem EU-landene og en højere grad af solidaritet.

Kristeligt Folkeparti vil fra sag til sag vurdere, om Danmark bør tilslutte sig de regler, som de øvrige EU-lande vedtager på de områder vedrørende retlige og indre anliggender, der med Amsterdamtraktaten overførtes fra det mellemstatslige til det overstatslige samarbejde, men som Danmark ikke er forpligtet af på grund af vort forbehold på området.

Vi har ikke noget umiddelbart ønske om, at dette forbehold skal ophæves, men finder det naturligt, at man på baggrund af de praktiske erfaringer med denne del af Amsterdamtraktaten løbende diskuterer det betimelige i at opretholde forbeholdet.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne takke for debatten, og jeg skal ikke forlænge den yderligere, men blot sige om de fremsatte forslag til vedtagelse, at for regeringens vedkommende mener vi ikke, at der er behov for nogen ny vedtagelse om det retlige og det indre samarbejde i forbindelse med debatten i dag, fordi vi jo for under et år siden, nærmere præciseret den 14. april sidste år, havde en lignende debat, hvor vi med et meget bredt flertal her i Folketinget vedtog et forslag til vedtagelse, der på mange måder, ja faktisk på alle punkter, også lever op til de udfordringer og den situation, som vi har i dag.

Så vi mener ikke, at der er behov for nogen ny vedtagelse, selv om der kan være enkelte elementer i nogle af de fremsatte forslag til vedtagelse, som vi ikke vil have problemer med.

Som vi har sagt det fra regeringens side, mener vi, at vi for alvor skal fortsætte det samarbejde, vi har, og den påvirkning af samarbejdet, som Danmark også i stigende omfang udøver på det retlige og det indre område, i en tid, hvor der sker en nyudvikling, hvor det politimæssige samarbejde fortsætter som et mellemstatsligt samarbejde, hvor Europokonventionen nu træder i kraft, og hvor vi for alvor kan se et udbytte og en nytte af det politimæssige samarbejde i Europa, som vi har.

For så vidt angår de dele, hvor der foretages søjlespring, konkluderede vi også i vores vedtagelse fra april måned sidste år, at her fortsætter Danmark i samarbejdet på et mellemstatsligt grundlag, for her er det, det danske forbehold skal respekteres.

Så alt i alt mener vi, at det forslag til vedtagelse, som vi vedtog for et år siden, faktisk kan leve op til det udgangspunkt, vi også har for det fortsatte samarbejde.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu kan vi selvfølgelig diskutere, om vi skal have debatten om problemet med de nye grænser i Østeuropa i dag eller på et senere tidspunkt, men jeg synes i hvert fald, at det er nødvendigt, at vi får den debat. For jeg synes ikke, det kan være rigtigt, at Tyskland f.eks. tvinger Polen til at lukke sine grænser og indføre voldsomt skræppe restriktioner over for Ukraine, og siger til Polen, at hele dette *acquis* skal gennemføres, når det rent faktisk volder en masse problemer. Og jeg synes ikke, det kan være rigtigt, at den danske regering bare lægger sig i kølvandet på den tyske og den østrigske regering i det her spørgsmål og dermed kommer til at stå som de hårdeste i Europa.

Jeg ved ikke, om ministeren har lagt mærke til det, men selv i Europa-Parlamentet er man nu begyndt at diskutere en mere åben holdning over for grænsespørgsmålet, over for de ydre grænser. Man vil godt lægge op til, at der bliver mere åbne grænser og bedre muligheder for flygtninge f.eks. Og samtidig arbejder man altså fra den danske regerings side på det stik modsatte: på at lukke grænserne mod øst!

Men det kan godt være, ministeren ikke har tid til at høre på det i dag; det kan være, mini-

steren slet ikke gider den debat. I så fald vil vi rejse den debat på et andet tidspunkt, for jeg synes, den er uhyre væsentlig, og den skal ikke få lov til at slutte på den her måde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den fg. formand (Anders Mølgaard):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse blive foretaget i mødet i morgen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 152: Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1998.

Af finansministeren (Mogens Lykketoft).
(FremSAT 28/1 99).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Kim Behnke (FP):

Selv om det for nogle forekommer, som om det blot er traditionen, der byder mig at tage ordet ved førstebehandlingen af et tillægsbevillingslovforslag, er det imidlertid sådan, at vi i Fremskridtspartiet opfatter behandlingen af tillægsbevillingslovforslaget som en ganske alvorlig ting: Det er sammentællingen af de bevillinger, der har fundet sted i løbet af finansåret, ud over hvad der var aftalt i det pågældende års finanslov. I det her tilfælde taler vi om finansåret 1998.

Se, i det øjeblik finansloven er vedtaget, er der jo en forventning hos de fleste om, at så er budgettet lagt for det år, der ligger foran os, men der går ikke ret lang tid, før ministrene stiller i Finansudvalget med ønsker om merbevillinger i form af aktstykker, som så ofte opnår flertal. Men det er jo desværre ikke hele sandheden, for der er selvfølgelig grænser for, hvilke sager der skal forelægges i Folketingets Finansudvalg, og derfor er det også sådan, at det først er i det øjeblik, hvor tillægsbevillingsloven går i trykken, vi har det samlede overblik over, hvordan det pågældende finansår er forløbet.